

HVA MÅ GJØRES

EKSTRA

2. årg. 1975 Avisa til Norges Kommunistiske Studentforbund

1975 - SIGERENS ÅR

SOMMARLEIR

AVISA TIL NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUND

Ansvarleg : Bernt Holtmark

Avisa kjem ut med 6 nummer i året.
Abonnementpris: 30 kroner.

ADRESSE:

Hva må gjøres, Boks 5628 Briskeby,
Oslo 2
POSTGIRO: 2 23 26 43

Sommerleirene betyr et sprang framover for den revolusjonære linja!

Vi er 8 på skolen som veit at folket i Kambodsja og Vietnam seiret fordi arbeiderklassens linje ledet kampen, - og fordi revisjonismens forræderi ble avslørt. Vi veit at de borgerlige arbeiderpartiene aldri vil styrte herskerklassen og imperialismen.

Folk på skolen er opptatt av Indokina og valget til høsten i Norge. Vi 8 er de som skal sammenfatte, systematisere de utallige ideene de andre har og føre skånselsløs kamp mot alle ideer som hindrer revolusjonen. Det er for jævli at vi ennå ikke kan nå det store flertallet på skolen, alle som sjøl kunne blitt ei drivkraft gjennom egne erfaringer, studier og diskusjoner. Konklusjonen er klar:.

Brett opp ermene og trekk 8 til med på sommerleir!

Dette er den eneste velen å gå for å seire i dagskampen, lage revolusjon og bygge sosialismen. Ingen kan være ei drivkraft på vegne av det arbeidende folket. Folket er historiens ubestridelige drivkraft!

Innholdet på leirene er to hjørnesteiner i de marxistiske teorien: undertrykkingsmaskinen staten, hvordan den borgerlige staten må knuses og den proletariske enhet en over landegrensene. Kampen mellom supermaktene, Kinas utenrikspolitiske linje, seirene i Indokina, tilbakeslaget i Chile og framfor alt klassekampen i Norge blir tatt opp. Å trenge inn i og forstå disse bevegelsene er ei utfordring til revolusjonen.

sjonære og progressive - det er forutsetninga for sjøl å gå i spissen for massebevegelsen. Emnene griper rett inn i kampen mellom den moderne revisjonismen og den kommunistiske teorien Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tse-tung har sammenfattet.

Sommerleirene kan bli et sprang for den revolusjonære linja på skolen. Til høsten kan vi bli 16. Det har skjedd før på andre skoler og arbeidsplasser. Erfaringene viser også at det er viktig å få med erfaringene og synspunktene fra dem som ikke umiddelbart hadde tenkt seg på leir.

"Massene er i besittelse av en potensiell uutmattelig begeistring for sosialismen. De som bare kan følge den gamle rutinen i en revolusjonær periode, er helt ute av stand til å få øye på denne begeistringen, de er blinde og alt ligger i mørke foran dem. Til sine tider går de så langt at de forveksler rett og urett og snur opp ned på tingene. Har vi kanskje ikke støtt på nok slike personer? De som bare følger den gamle rutinen, undervurderer bestandig folkets begeistring. Når noe nytt oppstår, er de bestandig imot det og iler til med å bekjempe det. Etterpå må de innrømme sitt nederlag og øve litt selvkritikk..."

Omsett denne begeistringen i handling!

Trekk mange nye venner med på sommerleir!

NKS spalta

Dette er eit ekstranummer av Hva må gjøres, som er meint å vere førebuingmateriale til NKS-sommarleirane. Opplysningar om desse leirane finn du på baksida av bladet.

Det meste av stoffet i denne avisa har vi teke frå andre blad og bøker, frå Hva må gjøres, Røde Fane, Kina og vi og anna. Stoffet er altså ikkje nytt, kan hende har du lese det før. Men vi meinte det kunne vere høveleg å få samla det meste av det naudsyste studiematerialet på eit brett. Såleis lyt du sjå på dette ekstranummeret som eit bruk sb l a d, det vil seie det bladet du treng lese for å vere førebudd til diskusjonane på leiren.

Diverre har tidspresset gjort at vi ikkje kunne lage bladet så stilreint som ein kunne ønskje, vi har mellom anna sett artiklar rett inn utan å skrive dei om. Dette grunnar seg og i at dette nummeret nesten berre er laga til av sommarleiransvarlege og ikkje av den ordinære redaksjonen. Men vi trur ikkje dette tyder så mykje. Viktigare er det at folk får ei avis i god tid før leirane.

Ein ting vil vi likevel gjere sjølvkritikk for: Særs lite av denne avisa er på nynorsk, endå eitt av dei viktige tema på leirane blir målsaka. Dette kjem i hovudsak av at nesten ikkje noko av det stoffet vi har fått og det vi har klypt frå andre stader har vore på nynorsk, og vi har ikkje hatt tid til å rette på det. I staden lovar vi å kome sterkare att, både på leirane og i avisa!

2 Ein god, raud sommar til alle lesarar!

INNHALD:

Sommarleirintervju.....	s. 3
KUL og imperialismen.....	4
Nordh mellom supermaktene....	6
Teng Hsiao-ping: Tale i FN.....	10
Utdrag fra Et forslag til general- linje.....	12
Utdrag fra Arbeiderklassen og valgene 1975.....	13
Lenin om borgerlig demokrati og proletariatets diktatur.....	16
Nynorsk- einaste riksmål i landet.....	20
Demokratisk sentralisme. Utdrag fra vedtekter for NKS.....	23
Leirprogrammet.....	24

Framsida: Vietnamesisk
frigjerings soldat. Foto:
Hsinhua, 31. mars i år.

Pris: 3kr

En skole i kommunisme!

Vi har intervjuet 4 personer om det å dra på sommerleir:

Kari som var på leir første gang i fjor

Per som jobbet med barnehagen i fjor

Eva som i fjor var gruppeleder

Ove som skal på leir for første gang i år.

Spørsmål:

Hva er de viktigste grunnene til at dere reiser på leir?

Kari:

"Først og fremst fordi dette er en ypperlig anledning til å diskutere politikk"

Eva:

"På sommerleirene har vi rik anledning til å ta opp grunnleggende diskusjoner, hvor mange er med. Og fordi leiren varer en hel uke går det an å følge opp diskusjonene. Det er ikke bare et møte hvor vi diskuterer i to timer og så går hver for oss. Gjennom gruppediskusjoner, veggviser og kultur kan vi utvikle motsigelsene og på den måten sloss gjennom enhet. Denne uka med diskusjoner og politisk kamp bidrar til å bringe den revolusjonære bevegelsen et langt steg framover."

Per:

"Første gang jeg kom på leir, kom jeg med den innstillinga at nå skulle jeg få tilfredsstilt hue mitt. Det var den sommeren vi diskuterte EEC. Til å begynne med mente jeg at EEC behøvde vi ikke diskutere så mye for det var jo alle imot. Vi burde heller diskutere Stalin og slike emner som folk visste mindre om. Men etterhvert skjønte jeg at dette måtte være feil. I brennpunktet for klassekampen den sommeren og høsten sto jo kampen mot EEC-medlemskap. Under diskusjonen lærte jeg mye mer om EEC-imperialismen og kampen for norsk sjølråderett. Dette førte til at jeg sto mye bedre rusta til å sloss mot EEC da jeg kom tilbake fra leiren."

Eva:

"Ved å spørre hver enkelt hva de kan gjøre knytter vi diskusjonene til hva våre standpunkter skal bety i praksis. Diskusjonene på leiren er målretta mot konkrete oppgaver. I sommer er diskusjonene retta inn mot

antiimperialistisk arbeid og hva revolusjonære bør gjøre ved kommunevalget. Diskusjonene vil sikkert gi oss et solid grunnlag for å løse disse oppgavene.

Men diskusjonene lærer oss også ting som peker ut over de aktuelle kampoppgavene og fram mot det nye sosialistiske samfunnet som vi skal være med å skape. I sommer vil vi få diskusjoner om statens klassekarakter, om overgangen til sosialismen og om proletarietets diktatur. Å kunne gi klare svar her er nødvendig skal vi greie å møte det borgerlige valgsirkuset med et revolusjonært alternativ. Men diskusjoner om slike strategiske spørsmål er nyttig også for annet arbeid fordi det i alle aktuelle kampsaker står to linjer mot hverandre for hvordan kampen skal føres: En som i sin kjerne er borgerlig reformistisk og en fylt av revolusjonær klassekamp."

Ove:

"Blir det bare politikk eller blir det også tid til privatliv på leiren?"

Kari:

"Det er klart at det vil bli satt av tid til fritid. Til idrett bading og leik. Det var også en svakhet ved leiren i fjor at gruppene tok for mye tid. At for mye skulle løses gjennom gruppediskusjonene. Vi må huske at fritid også er politikk. At på leiren utvikler vi og sammensveiser et miljø. Vi blir kjent med andre som vi ofte treffer igjen etterpå. Å styrke båndene mellom de revolusjonære er også en viktig side ved leiren."

Ove:

"Hvordan fungerer demokratiet på slike leire?"

Per:

"Min erfaring er at det fungerer meget bra. Demokrati betyr jo folkestyre. Overført på leiren betyr det at leirdeltakerne skal bestemme. For å gjøre denne bestemmelsesretten reell trenger vi både en sterk leirledelse og aktive leirdeltakere. Leiren er organisert slik at deltakerne oppfordres til å komme fram med sine mitsigelser.

Forts. s. 22

KUL og imperialismens "progressive karakter"

"TEORIEN OM PRODUKTIVKREFTENE"

For Kautsky var dette en teori som skulle legitimere reformismen: I kraft av produktivkreftenes utvikling vokser samfunnet gradvis inn i sosialismen. Massenes gjennomføring av den sosialistiske revolusjon og innføring av proletariatets diktatur er overflødig. Produktivkreftenes utvikling greier den biften.

Teorien om produktivkreftene brukes i reaksjonens tjeneste ikke bare av reformistene, men også av trotskistene. De avviser kampen for reformer innafor kapitalismen som illusjonsmakeri. På et visst nivå av produktivkreftenes utvikling vil proletariatet "ut fra sin stilling i produksjonen" være istand til å innse nødvendigheten av sosialismen. Ut fra dette blei det også nødvendig for trotskistene å gå inn for norsk medlemskap i EEC. Ved å gå inn i EEC kunne vi nemlig utvikle produktivkreftene våre, nedlegge utkant-Norge, spesialisere industrien og bli en mer integrert del av den internasjonale arbeidsdelinga - for det er så "progressivt". Det ville nemlig ifølge trotskistene i større grad gjøre proletariatet istand til å gjennomføre revolusjonen.

Produktivkrefter: redskapene som menneskene produserer sine materielle nødvendigheter med + menneskene som produserer + den viten menneskene disponerer til bruk i produksjonen.

Essensen i teorien om produktivkreftene er ikke noe annet enn at alt det gode kommer fra kapitalismen. I overensstemmelse med dette oppfatter trotskistene borgerskapet og ikke proletariatet som den progressive klassen under kapitalismen. For "borgerskapet er progressivt i den forstand at det med sin samfunnsform, kapitalismen, forbereder revolusjonen og sin egen undergang." (KUL i Gnisten nr. 3/74). Det er altså borgerskapet som forbereder revolusjonen.

Marx sier i "Forord til kritikken av den politiske økonomien":

"I den samfunnsmessige produksjonen av sitt liv trer mennesket inn i bestemte forhold som er nødvendige og uavhengig av ders vilje, produksjonsforhold, som svarer til et bestemt trinn i utviklinga av deres materielle produktivkrefter. Disse produksjonsforholda i sin helhet danner samfunnets økonomiske struktur, den virkelige basis som det reiser seg en juridisk og politisk overbygning på, og som tilsvares av bestemte former for samfunnsmessig bevissthet. Det materielle livs produksjonsmåter bestemmer den sosiale, politiske og intellektuelle livsprosessen generelt. Det er ikke menneskenes bevissthet som bestemmer deres tilværelse, men omvendt, menneskenes samfunns-

Folkenes kamp mot imperialismen har vunnet store seire i det siste. Strålende eksempler er Kambodsja og Vietnam.

På universitetet har vi ei lita gruppe som heter KUL. KUL kaller seg kommunister.

Gjennom å radbrekke Lenin greier de å få det til at imperialismen er "økonomisk progressiv"!

Vi må spørre. Har USA-imperialismens herjinger i Vietnam og Kambodsja vært "økonomisk progressiv"? Det er riktig at kapitalismen var progressiv i forhold til føydalismen. Men i forhold til sosialismen er imperialismen tvers igjennom reaksjonær.

Derfor blir også KULs linje borgerlig og reaksjonær.

For å vise dette bringer vi utdrag fra artikler i Hva Må Gjøres 4/5-74 og 2/-75. Mer stoff om Ultra-venstre fins i disse numrene og i "Materialisten".

messige tilværelse som bestemmer deres bevissthet. På et bestemt trinn i utviklinga kommer samfunnets materielle produktivkrefter i konflikt med de bestående produksjonsforholda, eller - noe som bare er et juridisk uttrykk for det samme - med de eiendomsforhold som de har arbeidet innafor til da. Fra å være utviklingsformer for produktivkreftene går disse forholda over til å være

Dette bringer oss tilbake til KUL og imperialismen. KUL bruker Marx og Lenins analyse av kapitalismens framvekst, til å underbygge sin 'imperialismeteor'! Det vesentlige spørsmål i denne sammenhengen er:

Betyr det faktum at kapitalismen var progressiv i en viss historisk epoke at dagens imperialismen også er det?

Når Marx og Lenin analyserer hvorvidt en foreteelse er progressiv, er det utgangspunktet hele tida i hvilken grad den fremmer og i hvilken grad den hemmer den historiske utviklinga. Føydalismen var progressiv i forhold til slave-samfunnet likesom kapitalismen var det i forhold til føydalismen. I dagens verden, i imperialismens epoke er det sosialisme og revolusjon som er hovedtendensen i verden.

Produksjonsforhold: Forhold som opprettes mellom mennesker i den samfunnsmessige produksjonsprosessen, f.eks. mellom arbeider og kapitalist. Produksjonsforholdas tilstand besvarer spørsmålet: Hvem eier eller disponerer produksjonsmidlene (f.eks. maskinene)?

lenker for dem. Da inntreier en epoke med sosial revolusjon."

Marx analyserer kapitalismens framvekst og den borgerlige revolusjonen som en progressiv historisk foreteelse. Den borgerlige revolusjon sprengte de føydale produksjonsforholda. Den frigjorde og revolusjonerte produktivkreftene og forente verden gjennom markedet. Framfor alt skapte den en internasjonal arbeiderklasse og la dermed grunnlaget for sosialismen.

Marx peker på at motsigelsen mellom produksjonsforhold og produktivkrefter tvinger fram sosial endring - sosial revolusjon. Akkurat som den grunnleggende motsetningen mellom de føydale produksjonsforholda og utviklingen av produktivkreftene tvang fram den borgerlige revolusjonen, tvinger den grunnleggende motsigelsen mellom produktivkrefter og produksjonsforhold, mellom produksjonens samfunnsmessige karakter og den private tilegnelse av produktet med nødvendighet fram den sosialistiske revolusjonen. Den utgjør klassekampens drivfjær og motor gjennom hele den kapitalistiske epoken og får sitt allmene klassemessige uttrykk i motsigelsen mellom de som skaper alle verdiene i samfunnet og de som tilegner seg disse verdiene, dvs mellom proletariat og borgerskap.

«Venstre»opportunisten

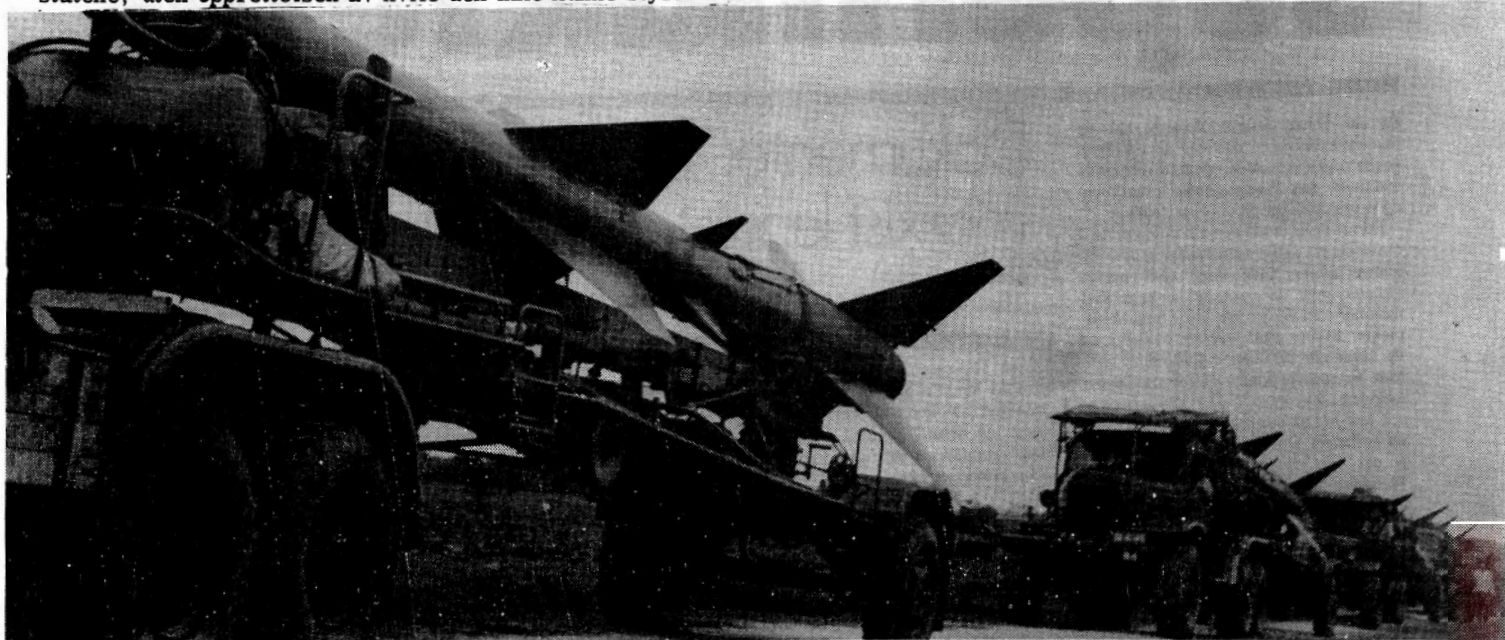
I forhold til sosialismen er imperialismen dypt reaksjonær. Likevel påstår KUL at dagens imperialism er "økonomisk progressiv". Dette kan ikke bety annet enn at de mener at imperialismens økonomiske utvikling fremmer den sosialistiske revolusjonen.

Er det slik?

Lenin sier (Sosialisme og krig, samlede verker bd. 21): "Imperialismen er det høyeste trinn i kapitalismens utvikling som først ble nådd i det 20. århundre. Det er blitt for trang for kapitalismen innenfor de gamle nasjonalstatene, uten opprettelsen av hvilke den ikke kunne styrte

arbeidsfolk. Teknologiske nyvinninger blir holdt tilbake. Innebygd slitasje på ei rekke varer begrenser nytten av tekniske fremskritt for arbeidsfolk. Kvaliteten på varer blir stadig dårligere istedenfor bedre.

Lenin påpeker (I "Imperialismen - kapitalismens høyeste stadium") at produktivkreftene også "stagnerer" under kapitalismen. "Men tendensen til stagnasjon og forråtnelse som er det særegne ved monopolene, virker som før og tar overhand i enkelte industrigreiner, i enkelte land, for visse tidsrom."

Hvem driver historia framover, imperialismens teknologi, eller klassekampen?

føydalismen.

Kapitalismen har drevet konsentrasjon så vidt at syndikatene, trustene, sammenslutningen av kapitalistiske milliardærer har bemektiget seg hele industrigrener, og nesten hele jordkloden er delt mellom disse kapitalherrene i form av kolonier eller ved at fremmede land blir innsnør i tusen band av finansiell utbytting. Frihandelen og konkurransen er avløst av tendenser i retning av monopol, erobring av landområder til investering av kapital der, eksport av råstoffer etc.

Fra en befrier av nasjonene som kapitalismen var i kampen mot føydalismen, er den imperialistiske kapitalismen blitt den største undertrykker av nasjonen. Kapitalismen er fra å være progressiv blitt reaksjonær, den har utviklet produktivkreftene så langt at menneskeheten enten må gå over til sosialismen, eller i årevis og til og med tiår gjennomgå en væpnet kamp mellom "stormaktene" for en kunstig opprettholdelse av kapitalismen ved hjelp av kolonier, monopoler, alle slags privilegier og nasjonal undertrykkelse". (vår uth.)

Lenin slår fast at de materielle betingelsene for sosialisme er skapt i all hovedsak verden over. Imperialismen er råtten, overmoden kapitalisme som holdes kunstig i live. Denne samme imperialismen er i følge KUL "økonomisk progressiv".

Hvordan er det med utviklinga av produktivkreftene i den kapitalistiske delen av verden?

Utviklinga av produktivkreftene er retta inn på utvikling av atomvåpen og annen forskning for stadig mer avanserte våpen til bruk i imperialistiske kriger. Romfartsforskning tjener ikke akkurat

Det er viktig å merke seg at tendensen til stagnasjon (av produktivkreftenes utvikling) er noe særegent ved monopolene. Vi veit at monopoliseringa av industrien i verdensmålestokk er tendensen i dag. Derfor kan vi ikke se noe progressivt ved imperialismen. Tvertimot, produksjonsforholda er forlenget blitt en hemsko for produktivkreftenes utvikling.

Hva er det som øker arbeidsproduktiviteten ved overflytting av norsk tekstilindustri til India? Øker arbeidsproduktiviteten om I-land produserer ferdigvarene som de landa som har ressursene sjøl kunne ha produsert? Sjølsagt ikke. Sjøl borgerlige økonomer kvier seg for å forsvare den imperialistiske "arbeidsdelinga" med at "produktiviteten stiger".

Om bøndene har KUL dette å si: "Småborgerskapets reaksjonære standpunkt grunner seg i første rekke på dets objektive interesse i å motsette seg kapitalisering og øking av produktivkreftene i de sektorene det arbeider innenfor." (Fra "Klasser og grupper i det borgerlige samfunn", f. 15). I den seinere tida har over hundre tusen bønder demonstrert mot monopolkapitalens utbytting av dem i Frankrike og Vest-Tyskland. Store deler av de utplyndra bøndene er i ferd med å bli en militant støttespiller for arbeiderklassen. Dette interesserer ikke trotskistene. De spør seg bare om en klasse har objektive interesser av å utvikle produktivkreftene og ikke om de har objektive interesser av å bekjempe monopolkapitalen for å forbedre egne levevilkår. Det er nemlig det norske bønder gjorde tidligere i år da monopolkapitalen var nødt til å bruke tvungen lønnsnemnd mot dem. Det var monopolkapitalen bøndene på kontinentet bekjempa da de demonstrerte mot EECs landbrukspolitikk.)

Forts. s.12

Norden mellom supermaktene

På sin første felleskonferanse har de marxist-leninistiske partiene og partibyggende organisasjonene i de nordiske landa diskutert den internasjonale situasjonen og situasjonen for de nordiske landene.

De nordiske landa og forholdet deres til omverdenen skiller seg fra hverandre på mange måter, men viser også mange likheter. Alle de nordiske landa er små nasjoner i en verden der store imperialistmakter streber etter verdensdominans, og de ligger alle sammen i skuddfeltet mellom to supermakter – USA og Sovjetunionen.

I vest har de nordiske landa NATO som en forlenget arm for USA-imperialismen. I øst har Sovjetunionen bygd opp Warszawa-pakten – også den har en klart aggressiv karakter.

På Kolahalvøya – i umiddelbar nærhet av våre land – har Sovjetunionen bygd opp den største flåtebasen i verden.

Dette betyr at de nordiske landa ligger midt i skuddfeltet mellom de to supermaktene.

Oppsvinget i den tredje verdens kamp er et karakteristisk trekk ved verdenssituasjonen i dag. Monopolkapitalen i de nordiske landa deltar i utsluginga av folkene i den tredje verden. Samtidig er de nordiske landa sjøl truet av supermaktene, det vil si av hovedfiendene til folkene i den tredje verden. Dette stiller de nordiske folkene overfor oppgaven å kjempe mot supermaktene side om side med den tredje verdens folk, å kjempe mot deres egen herskerklasses utsluging av den tredje verden, og dessuten å vinne eller forsvare sin egen sjølstendighet.

Situasjonen utvikler seg svært raskt i verden og også i Europa. Historia har dømt imperialismen og kapitalismen til undergang, og folkene i hele verden har besluttet å ta framtida i sine egne hender. Men supermaktene fortsetter å forberede seg på krig mot folkene og mot hverandre. I Europa ruster begge supermaktene opp. Kjensgjerningene viser også at Norden ikke på noen måte er et rolig hjørne i Europa.

Men flere faktorer kommer også inn i bildet. EEC kaster også sine øyne på de nordiske landa og utvider markedene sine her. I de fleste vesteuropeiske landa er økonomien i kaos. Arbeiderklassens streikekamper utvikler seg.

Alt dette har vært foranledningen til at de nordiske marxist-leninistene har samlet seg for å diskutere situasjonen. Vi mener det hører et tungt ansvar på skuldrene våre. For sjøl om vi ennå er unge og relativt små organisasjon er likevel tendensen den at den marxist-leninistiske bevegelsen i de nordiske landa går sterkt framover. Ansvaret vårt består blant annet i at vi – de nordiske marxist-leninistene – er de eneste partiene og partibyggende organisasjonene som kjemper konsekvent mot begge supermaktene og står fast på å vinne eller bevare den nasjonale sjølstendigheten for landa våre.

Dokumenter fra de nordiske marxist-leninistenes første fellesmøte

Utdrag fra en artikkel i RØDE FANE nr. 1 1975

Også forskjellen i situasjonen til de nordiske landa er åpenbare. Færøyene og Grønland har kolonial status. Danmark, Norge og Island er med i NATO, og Sovjetunionen ser på Finland som en del av sin interessesfære.

Ettersom situasjonen dessuten forandrer seg raskt er det av avgjørende betydning at hver virkelig marxist-leninistisk organisasjon legger opp sin egen strategi og taktikk sjøl ut fra situasjonen i sitt eget land. Hver marxist-

motsier heller ikke den kjensgjerninga at USA-imperialismen fortsatt har en betydelig slagstyrke. Eksemplet Chile viser at den ennå er den helt dominerende supermakten i Latin-Amerika. Dette gjelder også i andre områder av verden. For at USA-imperialismen skal bli endelig beseiret, må den bekjempes til siste slutt.

Mens USA-imperialismen er svekket på grunn av den seierrike kampen folkene har ført, har de progressive kreftene i verden likevel lidt et midlertidig vederlag på en annen front.

Sovjetunionen var det første sosialistiske landet. Arbeiderklassen og dens kommunistiske parti vant store seire i oppbygginga av Sovjetunionen til en framskreden industrinasjon, og Sovjetunionens innsats i kampen mot Hitlerfascismen var av verdenshistorisk betydning. Etter den andre verdenskrigen var Sovjetunionen det fremste vernet i kampen mot USA-imperialismen.

Men arbeiderklassen i Sovjetunionen greidde ikke å beholde makta i staten og partiet og føre revolusjonen videre i samfunnets overbygning. SUKP(b) kunne ikke bygge på tidligere erfaringer fra proletariatets diktatur. Kommunismen forsto ikke godt nok hva det betyr at klassekampen fortsetter under sosialismen. Faren for en borgerlig kontrarevolusjon ble undervurdert og ei riktig linje for å kjempe mot at dette skulle skje ble ikke utviklet tidnok. Det fantes betydelige byråkratiske tendenser. Det ga borgerlige skikt i stat, økonomi og parti høve til å utvikle seg til en ny borgerlig klasse med en revisjonistisk ideologi. Under ledelse av Krustsjov tok denne klassen makta. Den erstattet proletariatets demokratiske diktatur med et reaksjonært borgerlig diktatur, dreiv gjennom en borgerlig politikk på alle områder av samfunnslivet, og forvandlet de sosialistiske bedriftene til statskapitalistiske bedrifter. Slik forfalt det som engang hadde vært det sosialistiske Sovjetunionen til en stat som riktignok utgir seg for å være sosialistisk i ord og fraser, men som faktisk er en statsmonopolistisk, imperialistisk stat, med en internasjonal politikk som er stadig mer aggressiv. Sosialisme i ord, imperialisme i handling: Dette kaller vi i samsvar med Lenin for sosialimperialisme.

Det herskende borgerskapet i Sovjet-samveldet kontrollerer nå produksjonsmidlene og bruker dem til å øke sin egen rikdom. De utsuger og undertrykker

arbeiderklassen i Sovjetunionen, og under dekket av COMECON har de etablert et kolonialt utslugingssystem i forholdet til flere av de tidligere folkedemokratiené i Øst-Europa og Mongolia.

Men i og med at denne nye herskerklassen hadde konsolidert seg som en statsmonopolistisk klasse i Sovjetunionen og i Øst-Europa, begynte den også å utvikle imperialistiske ambisjoner i andre deler av verden. Også imperialistene i Sovjetunionen – sosialimperialistene – deltar nå i utplyndringa av den tredje verden. De kjøper billig og selger dyrt. De forsøker å opprettholde den nåværende såkalte «arbeidsdeling» mellom rike og fattige land ved å fremme teorien om «en ny type av internasjonal arbeidsdeling» mellom utviklingslanda og de såkalte «sosialistiske landa». De oppretter såkalte «felles»-bedrifter i den tredje verden og utnytter råvarekilder og billig arbeidskraft. Både USA og Sovjetunionen forsøker å hindre den tredje verdens kamp mot utsluging, undertrykkelse og strebing etter hegemoni.

Ettersom USA og Sovjetunionen er imperialistiske supermakter har de visse begrensede sammenfallende interesser. Begge supermaktene står for teorien om at andre nasjoner har en «begrenset suverenitet» i forhold til dem, som sjøl har utropt seg til verdens politimenn. Men nettopp fordi de er imperialistiske makter, er kampen mellom dem grunnleggende. Samarbeidet er bare midlertidig og betinget og utgjør en del av det spillet som hver av supermaktene driver for å forbedre sine posisjoner på bekostning av den andre. Kampen mellom supermaktene om markeder, råvarer og innflytelse blir meget raskt mer og mer intens, og den kan for eller seinere føre til en imperialistisk omfordelingskrig mellom supermaktene eller mot andre land. Ingen andre stater har på langt nær så store mengder ødeleggeselssvåpen som de to supermaktene, og de har baser og flåteenheter over hele verden. Det er fullt mulig at supermaktene utløser en tredje verdenskrig. Dette er det mulig å forhindre, men bare ved en samlet kamp fra alle folk mot de to supermaktene.

For alle verdens folk står de to supermaktene i dag som deres største og farligste felles fiende. De siste åras hendelser har gjennom stadig nye eksempler bekreftet dette. Utviklinga viser også at supermaktene ikke blir mindre farlige, men at truselen fra dem øker.

Dermed har også den politiske sjølstendigheten blitt undergravd. I denne situasjonen har det vist seg at store deler av statene i den tredje verden har greidd å gå sammen og forene seg om viktige krav rettet mot imperialistland og da særskilt mot de to supermaktene. Dette har blant annet vist seg på FN-konferansene om råvarer, økonomisk utvikling, havrett, befolkningsspørsmålet m.m. Uansett om mange av disse landa er ledet av regimer med reaksjonær innenrikspolitik, har det svekket og isolert supermaktene at de har sluttet opp om kampen mot dem.

Det er en viktig oppgave for arbeiderklassen og folkene i de imperialistiske landa å støtte den tredje verdens kamp.

AVSPENNING ELLER OPPLADNING I EUROPA?

De to supermaktene og særskilt Sovjetunionen propaganderer for at «fred, sikkerhet og avspenning» er hovedtendensen i de internasjonale forbindelsene. Og samtidig som de påstår dette væpner de seg sjøl til tennene og forbereder en ny imperialistisk omfordelingskrig. Avrustning og avspenninga er til for andre nasjoner.

Rundt om i verden konkurrerer de to supermaktene om innflytelsen. Men det får ingen tvil om at det er i Europa at de har den største potten å vinne eller tape. I Europa finnes de store industrialiserte områdene og en høyt utviklet teknologi. Europa tilbyr et viktig avsetningsmarked og har en avgjørende strategisk betydning. Den av de to supermaktene som får hegemoniet over hele det europeiske kontinentet ville også få et avgjørende forsprang framfor den andre i kampen om verdenshegemoniet. Derfor er det heller ikke noen tilfeldighet at det er i Europa de to supermaktene konsentrerer sine væpnede styrker. Særlig er det grunn til å legge merke til den sterke sosialimperialistiske oppladninga, men også de amerikanske rustningene i Europa øker.

Aggresjonen mot Kypros, hendingene i Hellas og Portugal, Sovjetunionens oppladning i Middelhavet, i Sentral-Europa og på Nordkalotten og planene som er blitt avslørt om statskupp i Jugoslavia, viser at Europa ikke på noen måte er et spenningsfritt område.

For å skjule sine egne imperialistiske ambisjoner under fraser om fred og avspenning har sosialimperialistene tatt initiativ til den såkalte europeiske freds- og sikkerhetskonferansen. Formålet med den er å lulle de europeiske folk inn i en falsk følelse av sikkerhet, skjule sine egne aggressive planer og få et grunnlag for også å blande seg inn i vesteuropeiske anliggender.

I mellomtida styrker de troppene sine i Øst-Europa, forbedrer våpenslagene, bygger verdens sterkeste flåtebase på Kola-halvøya og styrker posisjonene sine også i Nordatlanten, Norskehavet og Barentshavet.

Også USA øker sine militære styrker i dette området. Dermed har de nordiske landa for alvor kommet i skuddlinja mellom de to supermaktene. Det er ikke slik at de nordiske landa har en venn eller forsvarer i den ene supermakta mot den andre. Både USA og Sovjetunionen er aggressive imperialistmakter som truer freden og sikkerheten også for oss i Norden.

Den økonomiske og politiske situasjonen i Vest-Europa skjerper seg raskt. Den langvarige relative stabiliteten etter den andre verdenskrigen er slutt, og den vesteuropeiske monopolkapitalismen er inne i en allmenn økonomisk og politisk krise med arbeidsløse og galopperende

Supermaktene holder visse land okkupert, slik som Tsjekkoslovakia og Sør-Korea. Andre land kontrollerer de gjennom et fascistisk diktatur innsatt på en supermakts initiativ, slik som Chile. Der det er kolonikrig finnes det som regel også en supermakt som hjelper og styrer den lokale reaksjonen, dersom supermakta ikke sjøl fører krigen.

Samtidig vil den samme eller den andre supermakta i visse tilfeller også forsøke å vinne innflytelse i frigjøringsbevegelsen og tilby «hjelp» for å fremme sine egne imperialistiske ambisjoner. Overalt får supermaktene får mulighet til det, får folkemassene oppleve hvordan de to kjemper for sine interesser uten hensyn til at de påfører folkene de forferdeligste ulykker. Supermaktene er de verste fiendene til de arbeidende massene over hele verden.

Alle land som supermaktene ikke helt og fullt kontrollerer drømmer de om å presse under seg. Derfor truer de også de små og mellom store landas nasjonale suverenitet. Hva de mener om den nasjonale suvereniteten avsløres i praksis ved f.eks. Sovjets støtte til Indias kloyving av Pakistan og okkupasjonen av Sikkim, og ved de tos aggresjon og innblanding overfor Kypros sommeren 1974. Supermaktene har ingen respekt for statenes nasjonale suverenitet og er når som helst villige til å trampe over den, opp til og inklusive å erobre andre stater gjennom krig. Supermaktene er den farligste truselen mot den nasjonale suvereniteten til alle små og middelstore land.

Dette er ikke fjerne spørsmål som bare gjelder andre verdensdeler enn Europa. I Europa avslører tilfeller som Sovjets konspirasjoner i Jugoslavia og trusel og press mot Romania hva en supermakt kan tenke seg å gjøre med land som forsøker å opprettholde en sjølstendig stilling. Det USA og Sovjetunionen har gjort mot Vietnam og Tsjekkoslovakia kan de også tenkes å gjøre mot våre land. I tilfelle verdenskrig vil de hensynsløst bruke våre land som slagmark.

Det er ikke det land i verden som supermaktene ikke truer. Overalt øver de press, overalt forsøker de å blande seg inn, og overalt har de planer om mulige militære angrep. Skjerpinga av kampen mellom dem øker også sjansen for at de skal angripe andre land, skape nye ulykker for folkene der, og kanskje tilmed utløse en tredje verdenskrig.

Derfor har også de store massene av arbeidere og undertrykte i alle land og i hele verden felles interesser av å føre kampen mot disse to dominerende imperialistmaktene, med det langsiktige perspektivet at kampen må føres helt til det imperialistiske verdenssystemet for alltid har gått i grava.

DEN TREDJE VERDENS KAMP

Sjøl om de to supermaktene er sterke og aggressive er det likevel ikke de som setter sitt preg på verdensutviklinga i dag. Verdensutviklinga er først og fremst karakterisert av oppsvinget og seirene for

Folkene i Asia, Afrika og Latin-Amerika i deres kamp mot imperialismen, kolonialismen og strebinga etter hegemoni.

Folkenes væpnede kamp for nasjonal frigjøring har vunnet lysende seire det siste tiåret og er den sterkeste krafta i kampen mot imperialismen.

Folket i Vietnam har vist at et forenet folk som tar opp kampen kan vinne over en supermakt som er væpnet til tennene. I Kambodsja har folkets væpnede styrker gått til en framgangsrik offensiv på alle fronter. I Laos har folket vunnet store seire, og det er opprettet en nasjonal koalisjonsregjering.

Frigjøringsbevegelsen i de portugisiske koloniene har fått det portugisiske koloniveldet til å vakle. Det palestinske folket har stått fast i sin kamp og har vunnet viktige seirer i den siste tida.

Samtidig med at folkenes væpnede frigjøringskamp har rettet harde og avgjørende slag mot imperialismen har det også utviklet seg andre tendenser.

Landa i den tredje verden gjør store anstrengelser for å bryte supermaktens økonomiske monopol og få kontroll med sine egne ressurser.

Mange land har hatt politisk uavhengighet i et drøyt tiår. Men de gamle kolonimaktene og USA-imperialismen har fortsatt hatt stor økonomisk innflytelse. Og fordi de gamle kolonimaktene og de to supermaktene har påtvunget utviklingslanda en økonomisk ordning i verdenshandelen som har betydd fortsatt ut-suging og utbytting er ikke den økonomiske frigjøringa fullbyrdet.

Den internasjonale situasjonen

inflasjon. I flere land har produksjonen ikke bare stagnert, men til og med minsket, og inflasjonstakten ligger langt over 10 %.

Krisen som finner sted nå viser at kapitalismen ikke har som formål og heller ikke vil kunne tilfredsstille de mest elementære behovene til det arbeidende folket. Tilliten til kapitalismen og til sosialdemokratiets

klassesamarbeidspolitikk har begynt å bli svekket. I flere land har monopolkapitalen til og med vansker med å danne stabile regjeringer.

Den herskende klassens forsøk på å velte byrdene av krisa over på det arbeidende folket fører til at klassekampen utvikler seg og blir stadig heftigere. Arbeiderklassens streikekamper har hatt et stort oppsving. Statsapparatene til monopolene forbereder seg derfor på kampene som vil komme gjennom å innskrenke de demokratiske frihetene og rettighetene skritt for skritt og gjennom å ruste opp statsapparatene. I denne situasjonen fortsetter de revisjonistiske partiene, støttet opp av den herskende klassen i Sovjetunionen, å forkynne den såkalte fredelige parlamentariske veien til sosialismen, på tross av erfaringene fra Chile. De erklærer at de er rede til å rykke inn i monopolkapitalens regjeringer og hjelpe til med å administrere den kriserammede kapitalismen. Samtidig splitter de arbeiderklassens kamp for dagskravene og forsøker å isolere de progressive kreftene.

Men i dag er tendensen i flere revisjonistiske partier dessuten den at de ikke bare opptrer som utposter for det hjemlige borgerskapet i arbeiderklassen. De stiller seg også til tjeneste som tåler for politikken til den sovjetiske sosialimperialismen.

Utenom de revisjonistiske partiene finnes det også visse kristelig-demokratiske,

sosialdemokratiske og andre partier i Vest-Europa som også fungerer som en politisk støtte for supermaktens strebing etter hegemoni. De forkynner at problemene i landa deres kan løses ved samarbeid med den ene eller den andre supermakten.

Men de arbeidende massene kan ikke få løst sine problemer i de borgerlige parlamentene eller ved samarbeid med noen av supermaktene. Marxist-leninistene mener at folkene bare har en vei å gå for å vinne ei framtid uten arbeidsløshet, uro for morgendagen og nye kriger. Arbeiderklassen og dens forbundsfeller må mobiliseres til aktivt forsvar for den statlige suvereniteten mot supermaktens forsøk på å vinne hegemoni i Europa, til forsvar for de demokratiske frihetene og rettighetene og levevilkåra til det arbeidende folket, og til kamp for den sosialistiske revolusjonen.

EEC – ORGAN FOR VEST-EUROPAS MONOPOLKAPITAL

Etter den andre verdenskrigen hadde USA økt sin styrke i Europa. Vest-Europa var svekket etter krigen og ble det viktigste investeringsområdet for den amerikanske kapitalen. Men i dag er situasjonen en annen. Økonomien i de vesteuropeiske landa har vokst sterkt, og derfor har Vest-Europa også begynt å frigjøre seg fra

den amerikanske økonomiens dominans. Samtidig har USA-imperialismen blitt svekket. USAs vansker med dollarkrisen, og med betalingsbalansen er blant annet uttrykk for at de vesteuropeiske kapitalistland ikke lenger bare passivt lar USA velte problemene sine over på de vesteuropeiske landa.

Gjennom EEC vil de europeiske monopolene øke profitte sine ytterligere, ved å skjerpe utsuginga av den hjemlige arbeiderklassen, ved å samordne sine interesser mot USA og Sovjetunionen, og ved å utvide utsuginga av den tredje verden.

Monopolene styrker samarbeidet seg imellom gjennom avtaler om tollunion, økonomisk og finansiell samordning. De prøver å opprette en ny, overnasjonal statsdannelse som de ønsker skal overordnes de «gamle» statsapparatene i økende grad og avskaffe den nasjonale sjølstendigheten. Dette har samtidig skapt store motsetninger mellom forskjellige stater i EEC.

De nordiske marxist-leninistene arbeider for at de nordiske landa ikke skal være medlemmer av EEC. Dette gjør vi fordi EEC er en sammenslutning av de europeiske monopolene, som truer sjølråderetten for våre land, i enkelte tilfeller til og med de økonomiske eksistensvilkåra, og fordi EEC-medlemskap betyr sterkere utsuging av arbeiderklassen.

I visse tilfeller har EEC egne interesser å forsvare, som fører det i objektiv motsetning til begge supermaktene. Dette er tilfelle f.eks. når EEC tar direkte kontakt med de oljeproduserende landa. I en situasjon der begge supermaktene kjemper med all kraft for å styrke sin innflytelse omkring i verden, særlig i Europa, betyr en svekkelse av dem et framsteg også for arbeiderklassen i de små og mellomstore nasjonene. Samtidig må vi likevel holde klart for oss at årsaken til at EEC kan gå imot supermaktene i visse situasjoner har å gjøre med at de sjøl er imperialister som vil ha stadig større markeder og interessesfærer for sin egen del. Ettersom EEC også bygger på undertrykking av de arbeidende massene og sjøl

øver nasjonal undertrykking, kan EEC heller ikke utgjøre noe reelt vern mot supermaktene. Det er bra at små og mellomstore nasjoner forener seg mot supermaktene. Men et slikt samarbeid må bygge på likestilling og ikke på undertrykking.

Vår kamp mot EEC bygger på kampen for å vinne eller forsvare den nasjonale sjølstendigheten. Den nasjonale sjølstendigheten er grunnlaget også for vår kamp mot supermaktene. Derfor er vi også mot revisjonistenes forsøk på å bruke kampen mot EEC som et påskudd for å forsøke å føre de nordiske landa inn i interessesfæren til sosialimperialismen.

I borgerksapets første utviklingsstadium var det i dets interesse å forsvare sjølråderetten for sin egen nasjon. Men i og med utviklinga av kapitalismen til monopolkapitalisme og imperialismen ble kapital-eksporten og jakten på stadig nye markeder et livsvilkår for kapitalismen.

Kapitalismen ble tvunget til å bryte ned den gamle nasjonalstatsformen. Dermed forandret også kapitalens innstilling til det nasjonale spørsmålet seg. Monopolkapitalen har ikke noe fedreland. For monopolkapitalen er forsvaret av den nasjonale sjølråderetten og suvereniteten noe som kan kjøpes og selges, og er underordnet de økonomiske og politiske målsettingene til monopolkapitalen. For å øke profitte sine deltar ikke monopolkapitalen bare i imperialistisk utplyndring av andre folk, men allierer seg også med monopolkapitalen i større imperialistiske land for å selge sin egen nasjons suverenitet og sjølråderett.

Monopolkapitalen i Norge, Danmark og Island har gitt opp den militære suvereniteten til USA-imperialismen gjennom medlemskapet i NATO. Monopolkapita-

Sovjetiske tropper forbereder seg på nye eventyr.

Den internasjonale situasjonen

len i Finland har i stadig større grad begynt å interessere seg for et økende samarbeid med den herskende klassen i Sovjetunionen, samtidig som den har forsøkt å styrke banda til EEC. Den danske monopolkapitalen fikk Danmark inn i EEC. Også den norske og den svenske monopolkapitalen håper å få landa sine inn i EEC. På samme måte er den herskende klassen i de nordiske landa i ferd med å gi etter for truselen fra supermaktene mot suvereniteten og sjølstedigheten til sine egne stater i spørsmåla om fiskergrensene, økonomiske havgrenser, retten til å utbytte ressursene på havbunnen, der våre egne lands interesser støter mot noen av supermaktens krav.

Men i alle de nordiske landa har arbeiderklassen kjempet mot monopolkapitalens forsøk på å selge den nasjonale suvereniteten, og står som suverenitetens fremste forsvarer. Når det gjelder Færøyene og Grønland har kampen først og fremst vært rettet inn mot å vinne den nasjonale sjølstedigheten.

DE NORDISKE LANDA: MELLOM SUPERMAKTENE DEN TREDJE VERDEN

Danmark, Finland, Sverige, Norge og Island er utviklede kapitalistiske og imperialistiske land der monopolkapitalen har makta. De nordiske landa er dermed et ledd i det imperialistiske verdenssystemet. Særskilt deltar monopolkapitalen i Norge, Danmark, Sverige og Finland i utplyndringa av den tredje verden, blant annet gjennom en raskt økende kapitaleksport. Eksempel på dette er investeringer fra svenske monopoler i Brasil, investeringer fra norske monopoler i Midt-Østen for å delta i utplyndringa av naturressursene til de arabiske landa, finske investeringer i Brasil og investeringer fra danske monopoler i Sør-Afrika.

Men samtidig er ikke de nordiske landa imperialistiske supermakter. De er sjøl små kapitalistiske land som blir pressa av de virkelig store imperialistiske maktene, og særlig av supermaktene.

Men samtidig er ikke de nordiske landa imperialistiske supermakter. De er sjøl små kapitalistiske land som blir pressa av de virkelig store imperialistiske maktene, og særlig av supermaktene.

De to supermaktene har stor økonomisk, politisk og militær kontroll i ett eller flere av de nordiske landa og ofte i allianse med herskerklassen i landa det gjelder. Dessuten blander de seg inn i de indre forholda i landa våre i ei rekke saker. Også de nordiske folkene lever derfor under truselen fra supermaktene.

Supermaktene – en militær trusel mot Nordens folk

Gjennom NATO-medlemskapet har USA-imperialismen basert seg på og kontroll over de væpnede styrkene i Danmark, Norge og Island. Denne militære kontrollen fra den ene supermakten er ikke noe vern mot supermaktene og imperialismen for folkene i disse landa. Tvert om representerer NATO-styrkene en militær trusel fra USA-imperialismen. Flere ganger har det for eksempel vært avslørt øvelseselegrammer i Norge som NATO og regjeringa i Norge står bak, og de viser at det blir drevet militære øvelser rettet mot arbeiderklassen studenter og kommunistene med sikte på væpnet overfall på disse gruppene.

Både Norge, Danmark, Færøyene, Grønland og Island er innlemmet i NATOs «forsvarssystem» og har i denne sammenheng felles varslingsystem for å hjelpe USAs atomkrigsføring. Norge er direkte tillagt oppgaven som et «flankeforsvar» for USA og NATO i tilfelle krig med den andre supermakta. Norge vil

derfor bli ei slagmark i skuddfeltet mellom supermaktene. I den samme stillinga står også de andre nordiske landa.

Videre ser Sovjet Finland som en del av sin militære interessesfære, og fornekter Finlands nøytralitet med teorien om «nøytralitet bare i fredstid».

I de siste åra har den sovjetiske sosialimperialismen drevet en voldsom militær-oppustning i nord i tilknytning til militærbasen i Murmansk, som er den største flåtebasen i verden. Samtidig har de bygd opp enorme infanteristyrker og et stort arsenal med kjernefysiske våpen i området.

Sovjetunionens militærallianse, Warszawapakten, omfatter flere land ved Østersjøen. Store sovjetiske militærstyrker er stasjonert i DDR, og Østersjø-flåten til Sovjet er blitt styrket.

Den store sovjetiske militæroppustninga langs grensene til de nordiske landa er av klart aggressiv karakter. Den øker spenninga i området mye, og er en stor militær trusel mot de nordiske landa.

Supermaktene driver regelmessige øvelser med disse styrkene. NATO – USA-imperialismens forlengede arm i Europa, driver øvelser med fly, sjøkrigsstyrker og infanteri både i farvannene til de nordiske landa og på territoriet til flere av de nordiske landa med jamne mellomrom.

Det samme gjør Sovjet. Et klart eksempel på den aggressive karakteren ved disse øvelsene er det faktum at sosialimperialistene gjennomførte en stor marine-øvelse, OKEAN, i 1970, med 200 krigsfartøy. Da øvde sovjetstyrkene seg i landgang på norsk territorium ved å gå ut i havet fra Kolahalvøya og svinge inn mot land for å gjennomføre landgangsovinga på eget territorium kloss opp til norskekysten og den norske grensa.

Utenfor svensk territorialfarvann ligger den sovjetiske Østersjø-flåten, som har gjennomført provokatoriske øvelser på liknende måte mot svensk territorium, slik som Gotland. Særlig er det verdt å merke seg at oppladninga av den sovjetiske flåten ser ut til å være konsentrert om våpenslag av aggressiv karakter, som for eksempel landgangsfartøy.

Sjølstedigheten og suvereniteten til landa våre er truet av supermaktene. Men dette betyr ikke på noen måte at arbeiderklassen og folket har interesse av at de nordiske landa allierer seg med den ene eller den andre av supermaktene.

Landa våre kan bare trygge sjølstedigheten og suvereniteten sin gjennom kamp mot forsøkene fra begge supermaktene på

å legge andre land under sin kontroll. Denne kampen må arbeiderklassen og folket i landa våre føre side om side med folkene i den tredje verden.

Sovjet og Svalbard

En viktig del av Sovjets politikk overfor Norden er forsøket på å undergrave Norges suverenitet over Svalbard. Denne norske øy ble tilmed formelt «tildele» Norge som et ledd i Versailles-traktaten etter den første verdenskrigen. Svalbard-traktaten som slo dette fast, uttrykker at Norge har full suverenitet innskrenket av visse vilkår. Disse vilkåra var at traktatunderskriverne skulle ha samme rett som Norge til økonomisk aktivitet på Svalbard og at området skulle demilitariseres fullt ut.

Stikk imot dette har sosialimperialistene gjennom underhåndskontakter begynt å kreve at Svalbard bør legges under «felles norsk-sovjetisk suverenitet og administrasjon». Slik krever de nye tsarene i Kreml suverenitet og kontroll over territorium som har vært norsk i lang tid.

Sosialimperialistene og retten på havet

I forhandlingene med den norske regjeringa om grenseoppdelinga i Barentshavet, går sosialimperialistene nå mot å akseptere midtlinjeprinsippet som ble stadfestet gjennom Geneve-konvensjonen om kontinentalskallet i 1959. Sovjet underskrev sjøl avtalen i Geneve. Men for å fremme sine egne imperialistiske interesser hevder de nå «sektorprinsippet» som grunnlaget for inndelinga, dvs. at grensen trekkes som ei rett linje fra Sovjet-grensa til Nordpolen. Dette innebærer at Sovjet får 155 000 kvadratkilometer ekstra av norsk havområde.

Også andre nordiske land har fått merke samme slags krav fra sosialimperialistene. For eksempel har Sverige ført resultatløse forhandlinger i mange år om delinga av Østersjøen, der Sovjet nekter å godta den svenske øye Gotland som utgangspunkt for ei midtlinje.

På samme måten nekter Sovjet å godta utvidelser av fiskergrensene til 50 nautiske mil, og går mot 200 miles økonomiske soner. Ved den internasjonale domstolen i Haag stemte Sovjet for en dom over Islands ensidige utvidelse av sin fiskergrense til 50 mil. I 1974 brøt Sovjet ensidig avtalen om regulering av torskefisket i det nordlige Atlanterhavet uten hensyn til interessene til mellom andre de små kyststatene i området.

Det viser at Sovjet er en rovgrisk

imperialistisk supermakt som truer interessene til sjølstedigheten og legitime nasjonale interesser for de nordiske folkene og de nordiske landa.

I Barentshavet driver Sovjet med et omfattende rovfiske og de ønsker kontroll over mest mulig av havbunnen i dette havet, som sannsynligvis er et område med bl.a. store oljeressurser. Havfiskeflåten til Sovjet driver rovfiske i hele den nordlige delen av Atlanterhavet.

Supermaktens økonomiske interesser i Norden

Både politisk, militært og økonomisk driver de to supermaktene i dag en storstilte opptrapping for å øke sin innflytelse over de nordiske landa.

USA-imperialismen har i hele etterkrigstida styrket sin stilling gjennom oppkjøp av nøkkelinndustri i de nordiske landa. Oljeboomen i Nordsjøen har ført til en ytterligere ekspansjon for amerikanske monopoler i norsk industri. Sovjet binder Finland økonomisk til seg i økende grad. Finland er for eksempel i det nærmeste totalt avhengig av Sovjet når det gjelder energiforsyning. Det har Sovjet utnyttet ved å ta ut svært høye priser på viktige oljeprodukter. Med støtte av de finske revisjonistene forsøker Sovjet også å utnytte Finland for å øke sin innflytelse i andre land. De har bl.a. foreslått felles kraftverkprosjekter i den tredje verden. Videre forsøker Sovjet ivrig å øke sin økonomiske innflytelse i Sverige.

Islands sjølstedighet og økonomiske uavhengighet trues av amerikanske monopoler som f.eks. Johans-Mansville, Union Carbide og Alusuisse, som alle har bygget ut eller er i ferd med å investere i svære produksjonsanlegg på Island. Også Sovjet har innflytelse på Islands økonomi i det Island kjøper all olje fra Sovjet for høyeste verdensmarkedspriser og betaler med fisk og ullprodukter til relativt lav pris. Dessuten holder Sovjet et grep om Island ved at Island skylder Sovjet over 10 milliarder islandske kroner. I Danmark har den amerikanske monopolkapitalen økt sine investeringer siden 2. verdenskrig. Bl.a. kontrollerer amerikanske monopoler størsteparten av oljeforsyningen til Danmark og deler av den elektroniske industrien.

Den progressive bevegelsen i de nordiske landa må være på vakt for supermaktens økende økonomiske innflytelse i sine land og kjempe mot at landenes økonomiske uavhengighet undergraves ytterligere.

HVA MÅ GJØRES

NÅ KAN DU

ABONNERE!

kr.30 pr. år
postgiro:
22 326 43

Vi bringer her noen utdrag av visestatsminister Teng Hsiao-pings tale ved FN's spesielle sesjon om råvarer og økonomisk utvikling i april 1974. Denne talen er et viktig utenrikspolitisk dokument som begrunner og sammenfatter Kinas holdning i aktuelle internasjonale spørsmål. Artikkelen er tatt fra Kina og Vi.

Teng Hsiao-ping:

Tale i FN mot supermaktene

SKJERPING AV ALLE GRUNNLEGGENDE MOTSIGELSER

» For tiden er den internasjonale situasjon meget gunstig for utviklingslandene og verdens folk. Den gamle orden, grunnlagt på kolonialisme, imperialismen og overherredømme blir mer og mer underminert og rystet i grunnvollene. Internasjonale forhold endrer seg drastisk. Hele verden er i opprør og uro. Situasjonen er » stor uorden under himmelen », som vi kinesere uttrykker det. Denne » uorden » er manifestasjonen av skjerpningen i alle de grunnleggende motsigelsene i samtidens verden. Den akselererer oppløsningen av og nedgangen til de dekadente reaksjonære kreftene og stimulerer oppvåkningen og veksten til de nye frambrystende kreftene til folket.

I denne situasjonen med » stor uorden under himmelen », har alle de politiske kreftene i verden gjennomgått drastisk kløving og omgruppering gjennom lengre styrkeprøver og kamp. Et stort antall afrikanske, asiatiske og latin-amerikanske land har et for et oppnådd uavhengighet, og de spiller en stadig større rolle i internasjonale anliggender. Som et resultat av framveksten av sosialimperialisme eksisterer ikke lenger den sosialistiske leiren som eksisterte en tid etter den annen verdenskrig. På grunn av loven om kapitalismens ujevne utvikling er også den vestlige imperialistiske blokken i oppløsning. Å dømme etter endringene i internasjonale forbindelser består verden i dag faktisk av tre deler, eller tre verdener, som både er forbundet med og i motsigelse til hverandre. De Forente Stater og Sovjet-Unionen utgjør den første verden. Utviklingslandene i Asia, Afrika og Latin-Amerika utgjør sammen med andre regioner den tredje verden. De utviklede landene mellom de to utgjør den annen verden.

De to supermaktene, De Forente Stater og Sovjet-Unionen, streber forgjeves etter verdensherredømme. På hver sin måte prøver de å få utviklingslandene i Asia, Afrika og Latin-Amerika inn under sin kontroll, og samtidig hunder de utviklede land som ikke kan måle seg med dem i styrke.

Den stormakten som bryster seg med merkelappen sosialisme, er spesielt ondsinnet i hundsing av andre. Den har sendt sine væpnede styrker for å okkupere sin » allierte » Tsjekkoslovakia og framskyndet krigen for å sønderlemme Pakistan. Den holder ikke sitt ord og er troløs, den er egenkjærlig og uten skrupler. »

» Siden de to supermaktene konkurrerer om verdensherredømme er motsigelsene mellom dem uforsonlige, den ene overmannen enten den andre, eller blir overmannet. Deres kompromiss og hemmelige samforståelse kan bare være delvis, temporær og relativ, mens deres strid er altomfattende, permanent og absolutt. Når alt kommer til alt er deres såkalte » balanserte reduksjon av styrker » og »begrensning av strategiske våpen » ikke annet enn tomt snakk, for i virkeligheten er det ingen balanse, og det er heller ikke mulig med en »begrensning». De kan oppnå en viss enighet, men enigheten deres er bare en fasade og et bedrag. På bunnen retter de seg inn mot en større og villere strid. Striden mellom supermaktene omfatter hele kloden. Strategisk er Europa brennpunkt for deres strid, her er de stadig i anspent konfrontasjon. De er i ferd med å intensifisere rivaliseringen i Midt-Østen, Middelhavet, Den persiske gulf, Det indiske hav og Stillehavet. Hver eneste dag snakker de om avrustning, men er i virkeligheten opptatt med rustningsekspanasjon. Hver eneste dag snakker de om » avspenning », men er i virkeligheten i ferd med å skape spenning. Der de strides oppstår det uro. Så lenge imperialismen og sosial-imperialismen eksisterer, vil det avgjort ikke bli ro i verden, og det vil heller ikke bli »varig fred». Enten vil de bekjempe hverandre, eller folket vil reise seg i revolusjon. Det er som Formann Mao Tsetung har sagt : Faren for en ny krig eksisterer fortsatt, og folkene i alle land må forberede seg. Men revolusjon er hovedtendensen i verden i dag.

De to supermaktene har skapt sin egen anti-tese. Ved å oppføre seg som når den store hundser den lille, den sterke domi-

Den internasjonale situasjonen

nerer den svake og den rike undertrykker den fattige, har de skapt sterk motstand i den tredje verden og hos hele verdens folk. Folket i Asia, Afrika og Latin-Amerika har vunnet nye seire i sin kamp mot kolonialisme, imperialisme og spesielt mot overherredømme. De indokinesiske folkene går fortsatt fram i kampen mot den amerikanske imperialistiske agresjon og for nasjonal frigjøring. I den fjerde krigen i Midt-Østen brøt folket i de arabiske landene og Palestina med de to super-maktenes kontroll, og tilstanden med »ingen krig, ingen fred», og vant en stor seier over de israelske aggressor-ene. Det afrikanske folkets kamper mot imperialisme, kolonialisme og rase-diskriminering utvikler seg i dybden. Republikken Guinea-Bissau ble ærerikt født i flammene av den væpnede mpen. De væpnede kampene og massebevegelsene som blir gjennomført av folket i Angola, Zimbabwe, Namibia og Azania mot portugisisk kolonivelde og hvit rasisme i Sør-Afrika og det sørlige Rhodesia stormer kraftfullt framover. Kampen for å forsvare rettigheter på havet som latin-amerikanske land iverksatte, er vokst til en verdensomfattende kamp mot de to supermaktenes maritime herredømme. Den tiende forsamling av statssjefer og regjeringssjefer i Organisasjonen for Afrikansk Enhet, det fjerde toppmøtet til de alliansefrie statene, den arabiske topp-konferansen og den islamittiske topp-konferansen uttrykte med hell sterk fordømmelse av imperialisme, kolonialisme, ny-kolonialisme, overherredømme, sionisme og rasisme. Dermed viste de utviklingslandenes faste vilje og beslutsomhet til å styrke deres egen enhet og støtte hverandre i deres felles kamp mot forhatte fiender. Kampene til de asiatiske, afrikanske og latin-amerikanske land og folk går fram i bølge på bølge, og har blottlagt essensielle svakheter hos imperialismen, og spesielt hos supermaktene som er sterke utvendig og svake innvendig — og har gitt mange harde slag til deres ville ambisjoner om å dominere verden».

IKKE OVERVURDER SUPERMAKTENE, VAG A KJEMPE, VAG A VINNE!

» Utallige fakta viser at alle synspunkter som overvurderer de to super-maktene og undervurderer folket, er grunnløse. Det er ikke den ene eller den andre av de to super-maktene som er virkelig mektig, de virkelig mektige er den tredje verden og alle lands folk som forener seg og velger å kjempe og våger å vinne. Siden flerfoldige land i den tredje verden har vært i stand til å oppnå politisk uavhengighet gjennom langvarig kamp, vil de sikkert på dette grunnlaget også være i stand til gjennom stadig kamp å frambringe en gjennomført endring av de internasjonale økonomiske forholdene som er grunnlagt på ulikhet, kontroll og utbytting, og således skape det essensielle grunnlaget for den uavhengige utviklingen av deres nasjonale økonomi gjennom å styrke sin enhet og alliere seg med andre land som er underkastet supermaktenes hundsing, såvel som med hele verdens folk, også folket i De Forente Stater og Sovjet-Unionen.»

HVA MA GJØRES ?

» Den tredje verdens land krever med styrke at de nåværende høyst ulikeverdige økonomiske forhold blir endret, og de har kommet med mange rasjonelle forslag til reformer. Den kinesiske regjeringen og folket går varmt inn for og støtter beslutsomt alle rettferdige forslag fra den tredje verdens land.

Vi hevder at både i politiske og økonomiske forhold bør land basere seg på de fem prinsippene om gjensidig respekt for suverenitet og territorium-integritet, ikke-innblanding i hverandres indre anliggender, likeverd, gjensidig utbytte og fredelig sameksistens. Vi er mot opprettelsen av innflytelses-sfærer og overherredømme av hvilken som helst art av hvilket som helst land i hvilken som helst del av verden som krenker disse prinsippene.

Vi hevder at ethvert lands anliggender bør behandles av landets eget folk. Utviklingslandenes folk har rett til å velge og bestemme sitt eget sosiale og økonomiske system. Vi støtter utviklingslandenes permanente suverenitet over sine egne

naturlige ressurser, så vel som bruken av dem. Vi støtter utviklingslandenes bestrebelse på å få all utenlandsk kapital, og spesielt overnasjonale selskaper, inn under kontroll og styring, helt opp til også inkludert nasjonalisering. Vi støtter

utviklingslandenes holdning til utviklingen av sin nasjonale økonomi gjennom »individuell og kollektiv selv-tillit».

Vi hevder at alle land, store eller små, rike eller fattige, bør være likeverdige, og at internasjonale økonomiske anliggender i fellesskap bør behandles av alle verdens land i stedet for å være monopolisert av en eller to super-makter. Vi støtter de fulle rettighetene til utviklingslandene som omfatter flertallet av verdens befolkning, til å ta del i alle avgjørelser i internasjonal handel, monetære, shipping og andre affærer.

Vi hevder at internasjonal handel bør baseres på prinsippene om likeverd, gjensidig utbytte og utveksling av nødvendige varer. Vi støtter utviklingslandenes inntrengende krav om å forbedre handelsbetingelsene for sine råmaterialer, primærprodukter og halvfabrikata og helfabrikerte varer, om å utvide sitt marked og fastsette rettferdige og gunstige priser. Vi støtter utviklingslandene i opprettelsen av forskjellige former for organisering av land som eksporterer råmaterialer for å fremme en enhetlig kamp mot kolonialisme, overherredømme og imperialisme.

Vi hevder at økonomisk hjelp til utviklingslandene strengt må respektere mottakerlandets suverenitet og ikke må følges av noen som helst politiske eller militære betingelser og utpressing av spesielle privilegier eller overdreven profitt. Lån til utviklingslandene bør være rentefrie eller med lav rente og godkjenne forsinket tilbakebetaling av kapital og rente, eller til og med annullering av gjeld om nødvendig. Vi er imot utbytting av utviklingsland ved åger eller pengeutpressing under navn av hjelp.

Vi hevder at teknologi som overføres til utviklingslandene må være prektisk, effektiv, økonomisk og lett å anvende. Ekspert og annet personell som blir sendt til mottakerlandet, er forpliktet til samvittighetsfullt å overføre teknisk kunnskap til folket der og til å respektere lover og nasjonale skikker i de angjeldene landene. De må ikke stille spesielle krav eller forlange spesielle behageligheter, for ikke å snakke om å delta i illegal aktivitet.»

STØTTE TIL DEN TREDJE VERDEN OG ALLE UNDER- TRYKTE FOLK - VAR INTERNASJONALISTISKE PLIKT.

» Kina er både et sosialistisk land og et utviklingsland, Kina tilhører den tredje verden. I overensstemmelse med formann Maos lære støtter den kinesiske regjering og det kinesiske folk fast alle undertrykte folk og nasjoner i deres kamp for å forsvare nasjonal uavhengighet, utvikle sin nasjonale økonomi og bekjempe kolonialisme, imperialisme og overherredømme. Dette er vår likefremme internasjonalistiske plikt. Kina er ingen supermakt, og vil heller ikke prøve å bli en. Hva er en super-makt? En supermakt er et imperialistisk land som overalt utsetter andre land for agresjon, innblanding, kontroll, undergraving eller plyndring og streber etter verdensherredømmet. Hvis kapitalismen blir gjeninnført i et stort sosialistisk land, vil det uunngåelig bli en super-makt. Den store proletariske kulturrevolusjonen som i løpet av de siste årene er blitt gjennomført i Kina, og kampanjen for kritikk av Lin Piao og Konfutse som nå er i gang over hele Kina, er begge rettet inn på å hindre gjeninnføring av kapitalismen, og på å hindre at det sosialistiske Kina aldri skifter farge og alltid står ved de undertrykte folkenes og de undertrykte nasjonenes side. Hvis også dette landet skulle spille tyrann i verden og overalt utsette andre for hundsing, agresjon og utbytting, bør verdens folk gjenkjenne det som sosial-imperialisme, bekjempe det og arbeide sammen med det kinesiske folket for å styrte det.»

Utdrag fra

ET FORSLAG TIL DEN INTERNASJONALE KOMMUNISTISKE BEVEGELSENS GENERALLINJE (1963)

16. Det var Lenin som framsatte tesen at det er mulig for de sosialistiske land å praktisere fredelig sameksistens med de kapitalistiske land. Det er en kjent sak at etter at det store sovjetfolket hadde slått tilbake den utenlandske væpnede intervensjon, førte Sovjetunionens kommunistiske parti og sovjetregjeringen, først under Lenins og deretter under Stalins ledelse, en konsekvent politikk for fredelig sameksistens, og at det var først etter at de var blitt angrepet av de tyske imperialistene de ble nødt til å føre krig i selvforsvar.

Helt siden den ble grunnlagt, har også Folkerepublikken Kina ført en politikk for fredelig sameksistens med land som har et annet samfunnssystem, og det er Kina som har tatt initiativet til de fem prinsippene for fredelig sameksistens.

Men for noen år siden gjorde visse personer plutselig krav på at Lenins politikk for fredelig sameksistens var deres egen «store oppdagelse». De gjør krav på å ha monopol på fortolkningen av denne politikk. De behandler den «fredelige sameksistens» som om den innbefattet alt, en mystisk bok fra himmelen og gir den æren for all framgang som verdens folk har oppnådd i kamp. Hva verre er, de stempler alle som er uenige i deres forvrengninger av Lenins syn som motstandere av fredelig sameksistens, som folk uten noe kjennskap til Lenin og leninismen, som hedninger som fortjener å brennes på bål.

Hvordan skal de kinesiske kommunister kunne være enige i et slikt syn, og i en slik praksis? De kan ikke det, det er umulig.

Lenins prinsipp for fredelig sameksistens er meget klart og oppfattes uten vanskelighet av alminnelige mennesker. Den fredelige sameksistens betegner et forhold mellom land med ulike samfunnssystemer, og må ikke fortolkes etter eget forogtdbefinnende. Den må aldri utvides til å omfatte forholdet mellom undertrykte nasjoner og undertrykkernasjoner, mellom undertrykte land og undertrykkerland, mellom undertrykte klasser og undertrykkerklasser, og aldri defineres som hovedinnholdet i overgangen fra kapitalisme til sosialisme, og enda mindre må en påstå at den fredelige sameksistens er menneskehetens vei til sosialismen. Grunnen til dette er at det er en ting å praktisere fredelig sameksistens mellom land med ulike samfunnssystemer. Det er absolutt ikke tillatt og helt umulig for land som lever i fredelig sameksistens å røre ved selv det minst fnugg av hverandres samfunnssystemer. Klassekampen, kampen for nasjonal frigjøring og overgangen fra kapitalisme til sosialisme i de forskjellige land er en ganske annen ting. Alt dette er bitre revolusjonære kamper på liv og død, med det mål for øye å forandre samfunnssystemet. Den fredelige sameksistens kan ikke tre istedet for folkets revolusjonære kamper. Overgangen fra kapitalisme til sosialisme i et land kan bare gjennomføres ved den proletariske revolusjon og proletariatets diktatur i vedkommende land.

Forts. s. 22

Forts. fra s. 13

Valgkampen en støtte for framgang på andre kampområder

Opposisjonen til venstre for DNA og støttepartiet SV har alt vist at den kan oppnå praktiske resultater på andre områder av klassekampen. Opposisjonen omfatter AKP(m-l), men også partiløse og folk som virkelig står til venstre i SV. Den har gjort mye godt arbeid i fagbevegelsen, i studentmassen, i den progressive ungdomsbevegelsen, kvinnebevegelsen, den anti-imperialistiske solidaritetsbevegelsen, kampen for utvidelse av fiskerigrensa osv.

Dette er de viktigste områdene i klassekampen. Det som skjer her er viktigere enn valgene til kommunistyrer, fylkesting og storting. Seirer i valg vil ikke kunne endre noe reelt, de kan bare være med på å bygge opp under en allmenn framgang i klassekampen. Men som vi har framhevet flere ganger i denne artikkelen: Den revolusjonære bevegelsen må også fore

Forts s. 14

Avslør det falske borgerlige "demokratiet" - fram for Rød Valgallianse.

Vi bringer her utdrag fra AKPs hefte: Arbeiderklassen og valgene 1975.

Artikkelen tar for seg borgerskapets eventyrhistorier om at det kapitalistiske Norge er "folkestyrt" gjennom kommunistyrer og Storting. Vi viser hvordan Norge i virkeligheten er et skinnendemokrati, der "folkevalgte" organer brukes for å dekke over kapitalens diktatur.

Opportunistene snakker stadig om de mange "begrensninger" i demokratiet. Vi må "utvide" demokratiet, sier revisjonistene i NKP. Men det de ikke greier å si, er at Norge er et borgerlig diktatur, der monopolkapitalen og dens allierte har makta.

Veien til sosialismen går ikke gjennom å "utvide" det borgerlige diktatur.

Veien til sosialismen går ikke gjennom besluttsomme kvinner og menn på parlamentet.

Massene er drivkrafta i historia.

Veien til sosialismen går gjennom en sosialistisk revolusjon og opprettelse av proletariatets diktatur.

Nedenfor bringer vi en artikkel av Lenin som nettopp understreker dette synet. Forøvrig anbefaler vi boka "Lenin om valgtaktikk" (redigert av Pål Steigan) hvor vi har hentet denne artikkelen.

Forts. fra s. 5

KULs syn på imperialismen som økonomisk "progressiv" er absurd og dypt reaksjonært. Imperialismen er råtten, overmoden kapitalisme. Den er i dag en hemske for videre utvikling av produktivkreftene. Bare den sosialistiske revolusjonen kan skape produktionsforhold som kan frigjøre produktivkreftene. KULs syn på imperialismen blir i sin konsekvens helt absurd: Fordi imperialismen eksisterer og er i utvikling (bevegelse) er den progressiv. KULs oppgave er å vise hvordan imperialismens økonomiske plyndringer f.eks. i Sør Vietnam tjener sosialismen, og hva med kontrarevolusjonen i Sovjet og utviklinga av sosialimperialismen? Er sosialimperialismen "økonomisk progressiv"? Vi venter i spenning.

RØD VALGALLIANSE

BILDET: Fra Pariskommunen 1871 – en stor revolusjon for sosialisme og proletariats diktatur.

ARBEIDERKLASSEN OG VALGENE 1975

AKP-m-l's LINJE FOR KOMMUNEVALGET OG FYLKESTINGSVALGET

Et parti som virkelig vil tjene arbeidsfolks interesser, må først og fremst si sannheten. AKP(m-l) skiller seg fra alle de andre partiene ved at vi sier sannheten om valgene: Arbeidsfolk kan ikke vente å vinne noen slags forbedringer gjennom å stemme ved valg.

Vi er aleine om å si det som stadig flere arbeidsfolk mener: Det er ingen store forskjeller på stortingspartiene. Det er ikke viktig om ett parti går tilbake eller fram. Arbeidsfolk får det verken bedre eller verre av den grunn. Kampen står ikke om »borgerlig flertall» av Høyre og mellompartiene eller »arbeiderflertall» av DNA/SV. For begge disse fløyene står for den samme borgerlige politikken, og utgjør til sammen et stort borgerlig flertall. Ingen partier kan holde valgloftene om store forbedringer på Stortinget. Stortingsvalgene betyr ikke at arbeidsfolk får det bedre eller verre. Når det gjelder kommune- og fylkestingsvalgene, så betyr de – om mulig enda mindre enn stortingsvalgene.

Men vi stopper ikke der: Vi sier også at

grunnen til at valgene ikke er noe middel til å bedre arbeidsfolks kår, er at monopolkapitalen har makta i Norge. Arbeidsfolk får lov til å stemme for at folk flest skal tro det er demokrati. I virkeligheten er Norge et monopolkapitalens diktatur. Monopolene bestemmer hva de vil uten store hensyn til ting og kommunestyre, og de borgerlige politikerne gjør som oftest lojalt det de ønsker. Det eneste som kan bedre folkets situasjon på kort sikt, er kamp, som tvinger både kapitalen og de borgerlige politikerne til å gi etter og komme med innrømmelser overfor kravene fra arbeidsfolk. Det eneste som bedrer situasjonen på lang sikt, er sosialistisk revolusjon. Det får vi aldri gjennom borgerskapets skinnendemokratiske institusjoner.

Likevel sier AKP(m-l) at det ikke er likegyldig hva arbeidsfolk gjør ved valg. Vi mener at »proteststemmen» kastet bort på halvfascistiske partier som ALP gjør stor skade. Det kan brukes til å fremme borgerskapets nye angrep på arbeider-

klassen. Vi mener også at om revolusjonære stemmer på SV, uten å tro på SVs politikk, så skal de være klar over at det er DNA som de støtter. Vi støtter ideen om at valgene ikke er så viktige, men vi bekjemper ideen om at det er »samma faen hva jeg stemmer på». Derfor mener AKP(m-l) at arbeiderklassen bør interessere seg for valgene. Vi mener at det bør reises et revolusjonært alternativ som kan stilles opp mot de borgerlige løftepolitikkerne. Hensikten med et slikt rødt alternativ er ikke å love at dersom det får framgang blir det »sosialisme» og »gode tider». Hensikten er tvert imot å demonstrere at arbeidsfolk begynner å bryte med hele det borgerlige systemet, ikke venter seg noe som helst fra det, og går inn for klassekamp og sosialisme. Der tida ikke er inne til å reise et slikt alternativ mener vi (i de aller fleste tilfellene) at alternativ er bokkatt.

Siden vi regner med at det er ganske mange partiløse sosialister som vil være enige med oss i ei slik linje, så går vi ikke inn for å stille aleine, som parti. Vi foreslår i stedet at det stilles opp en Rød Valgallianse av uavhengige sosialister og AKP(m-l), som på grunnlag av en felles plattform kan skape røde lister og drive politisk kamp i valgkampen.

Resten av denne artikkelen skal bruket til å utdype og forklare grundigere denne linja.

Forts. fra s. 12

kampen på dette området. Har en innsett at valgkampen og de folkevalgte forsamlingene er de borgerlige partienes dagligstue, følger det av dette at en må vise at en kan utfordre dem også der, ta opp kampen der de dominerer, og ikke la dem ture fram i fred.

Når de sprer lassevis av propaganda om at alt kan løses gjennom Storting og kommunestyre, nettopp da er det viktig å reise revolusjonære perspektiver. På et tidspunkt da folks oppmerksomhet er rettet mot det som skjer i politikken, er det viktig å drive propaganda for en politikk som virkelig kan skape framgang for arbeiderklassen på kort og lang sikt. Det må gjøres uansett om en ikke kan vente kjempestore resultater i øyeblikket. Det gjelder å gå i gang med en lang marsj og innse betydninga av hvert skritt en tar.

At resultatene ikke blir store i dag, er ikke noe argument for å la være å våge kampen for å styrke det revolusjonære alternativet.

Det er nyttig å huske på situasjonen da arbeiderklassen oppretta DNA som et parti for seg. Da det var et nytt parti i 1890-åra, mangla det ikke på argumenter på at det var nytteløst å støtte et arbeiderparti i valg, og at kreftene heller burde brukes til å støtte det mest »arbeidervennlige» av de borgerlige partiene, for å oppnå i hvert fall noen resultater. Det var også dem som mente at partiet skulle holde seg borte fra valga, og overlate den kamparenaen til andre. Likevel blei det stilt lister, enda resultatene virkelig var små år etter år. Det tok ti år før partiet vant mandater i Stortinget, og det tok flere år før det brøt ordentlig gjennom. — *Det er ikke noe lettere for en virkelig arbeiderpolitikk å vinne fram i dag, men i dag som den gang har den i hvert fall små muligheter om vi ikke kjemper for den overalt hvor mulighetene bys.*

Sosialistisk Valgforbund: Nytt DNA med »venstrevri

Nå er det slik at stadig flere arbeidsfolk har begynt å oppfatte at DNA har skifta side.

DNA's desperate kamp for EEC-medlemskap — stikk i strid med arbeidsfolks interesser — fikk mange til å gni seg i øya: Dette kunne ikke være et arbeiderparti. Siden har Bratteli-partiet fortsatt sin arbeider-fiendtlige politikk. Et parti som gjør sitt beste for å knuse streiker og kjøre tariffoppgjør i grøfta er et parti som gjør jobben i arbeiderklassen for kapitalistklassen.

Men hva så med Sosialistisk Valgforbund? Etter EEC-kampen ønska mange arbeidsfolk noe nytt — til venstre for DNA, et parti som dugde til noe. Valgforbundet fanga opp en del av denne venstreutviklinga i arbeiderklassen, blant ung-

Det nye sosialdemokratiet fører gamle tradisjoner videre.

dommen, blant småbønder og fiskere. Mange ærlige arbeidsfolk håpa at *dette* alternativet kunne bli et redskap for deres interesser.

Og hva skjer? I løpet av halvannet år driver SV-ledelsen forbundet i retning høyre så det lukter svidd. Denne høyredreininga tar vi opp i en egen artikkel i denne boka. La oss derfor bare se kort på to viktige spørsmål som forteller oss hva slags syn SV-ledelsen har på veien til sosialismen.

»Fredelig revolusjon» med »folkeregjering»

— Den »fredelige veien» til sosialismen er fullt mulig i Norge. Det holder SV fast på i den politiske plattformen si, det har alltid vært de kjente SV-ledernes omkved når de skal ta avstand fra marxist-leninister og revolusjonære sosialister. De mest Moskva-tro revisjonistene i NKP og SF-ledere av Finn Gustavsen type har aldri hatt noe problem med å rekke hverandre handa i dette spørsmålet. Gjennom valg skal de vinne flertallet i Stortinget. Det skal de gjøre sammen med alle de kreftene som går imot monopolene (inkludert svake kapitalister) og er »demokratisk innstilt». Dette flertallet skal så opprette ei »folkefrontregjering». Ved hjelp av vedtak og nye lover i Stortinget skal så de store monopolene bli fratatt makta si, »komme under demokratisk kontroll», som revisjonistene sier. Når så monopolene, Johan Melander i Den norske Creditbank og direktør Lorck i Elkem-Spigerverket frivillig har gitt opp kampen, kommer turen til de mindre

kapitalistene. Dette er revisjonistenes- og SVs vei til sosialismen.

Det kan lyde som en parodi, men det er nettopp denne »fredelige veien» som en av sosialismens største forrædere, Nikita Khrustsjov, i 1956 slo til lyd for.

Og hva sa SV etter Chile-kuppet, da Allende-regjeringa nettopp jobba på denne måten og ble knust av den fascistiske militærjuntaen? SV-prensa skreiv ikke *et ord* om at arbeidsfolk må forsvare seg med våpen i hand om de skal ta statsmakta fra herskerklassen, ellers blir de knust av kapitalistenes hær og politi.

Hva sa SV-ledelsen og pressa deres da Wintex-øvelsen og Trædal-saka viste at NATO-forsvaret har opplegg klar for å knuse arbeideroppstand og demonstrasjoner? Ingenting om at den »fredelige» veien ikke nytter, men tvert om er livsfarlig. De holdt kjeft om alle slike lærdommer. Lærdommer som arbeiderklassen i Pariserkommunen i 1871, i Kina, Albania, Chile, Indokina osv. osv. har et slikt vell av, og som reformister av Reidar T. Larsen, Berit Aas og Finn Gustavsen kjemper innbitt mot å innrømme det minste av.

Det hjelper ikke at de snakker mye om »utenomparlamentarisk press» så lenge *det* stort sett blir ord, og at dette presset, når det finnes, brukes som ei brekkstang utelukkende for å få gjennom saker i Stortinget.

Enhet og regjeringsmakt sammen med DNA

— I den »folkefronten» som SV skal lede og som skal erobre flertallet i Stortinget,

inngår DNA som den viktigste partneren.

Aksjonsenhet med sosialdemokratiet på alle plan – det er revisjonistenes internasjonale opplegg for å gripe regjermakta. Den planen følger de i Danmark, i Portugal – og i Norge.

Den gamle SF-ledelsen har alltid sett på DNA som «en del av arbeiderbevegelsen». Spørsmålet er å utmanøvrere en del toppledere i DNA og LO som fører «en høyrepolitikk», og så presse DNA til venstre.

Hele arbeiderbevegelsen, de to hovedstrømningene SV og DNA, må samlet stå mot kapitalkraftene. Hvor mange ganger har vi ikke lest det i SV-pressa, hørt det i radio og fjernsyn det siste året? Hvem husker ikke 1. mai 1974 i Oslo, da SV lot Aspengren være hovedtaler i et samarrangement mellom SV og DNA-ledelsen? Om de har et og annet taktisk oppgjør av Alcan-typen, så betyr ikke det noe for det de virkelig vil: Enhet og regjermakt sammen med DNA, høyresosialdemokratiet i Norge, NAFs beste kollegaer i arbeiderbevegelsen.

DNA og SV – borgerlige arbeiderpartier

SV holder fast på den «fredelige» veien både i program, handling og ord. Deres viktigste partner er DNA. En slik vei fører aller minst til sosialismen. I beste fall fører det til mer statskapitalisme. I verste fall til at kjernen i herskerklassen tar hæren i bruk og knuser til og med det parlamentariske systemet, som de gjorde i Chile.

Mange ærlige arbeidsfolk synes det er vel hardt når vi sier dette, og når vi kaller SV et regjeringsparti uten ministre. Men om følelser og ærlig håp legges til side: Hva annet enn *borgerlig* sosialisme er dette? Hva annet enn et borgerlig arbeiderparti er også SV når dette i praksis fører til at ledelsen saboterer streiker, nekter å ta del i anti-imperialistiske demonstrasjoner som Kissingerdemonstrasjonen i desember 1973, osv. osv. Og når det fører til at de legger seg opp til den andre supermakta, Sovjet, og enten unnlater å kritisere overgrepa eller åpent støtter Sovjet?

De to borgerlige arbeiderpartiene DNA og SV står på samme side i kampen for revolusjonen: De tviholder på den reformistiske veien, den som ikke fører arbeiderklassen et loppesprang fram mot sosialismen. Det hjelper ikke med «venstre-fraser» når SV både i program og handling legger seg i DNAs kjølvann.

Vi mener det er viktig at arbeidsfolk tar konsekvensen av dette. Kampen for et sosialistisk Norge må ta en ekstra omvei om SV får nyte godt av arbeidsfolks illusjoner om at de «tross alt» representerer noe nytt!

I motsetning til de borgerlige arbeider-

partiene står AKP(m-l) fast på lærdommene i Oktober-revolusjonen 1917, Paris-kommunen 1871, revolusjonen i Albania og Kina, folkekrigens lærdommer i Indokina: Det blir ingen revolusjon uten en arbeiderklasse som er væpna, som har solide politiske venner i hele det arbeidende folket, som har et sterkt kommunistisk parti. Monopolkapitalen bruker statsmakta, hær og politi, lover, domstoler, til å underkue og utbytte arbeiderklassen. Skal arbeidsfolk noen gang bli fri fra utbytting og underkuing, må de gripe *statsmakta*, rive den vekk fra herskerklassen. Som det sies i AKP(m-l)s prinsipp-program:

»Den norske revolusjonens første oppgave er arbeiderklassens erobring av statsmakta. Arbeiderklassen kan ikke overta monopolborgerskapets stat. Kjernen i den norske staten er militærapparatet med et stort offiserskorps nært knyttet til amerikanske og tyske militærkrefter. Selve stats- og kommuneadministrasjonen er et enormt apparat ledet av et embetsverk som gjennom ulike band er knyttet til den herskende klassen i Norge. Sosialismen kan bare konsolideres og bygges dersom den borgerlige hæren blir oppløst og det byråkratiske, borgerlige statsapparatet blir erstattet av en demokratisk stat som tjener folket og undertrykker den gamle herskerklassen. Arbeiderklassens politiske makt kan bare virkelig gjøres gjennom opprettelsen av en stat av ny type: Proletariatets demokratiske diktatur. Kjernen i proletariatets diktatur – som i alle andre klassesamfunn – er *våpenmakta*. Under sosialismen må denne basere seg på væpning av arbeiderklassen og folket.»

Vi trur ikke at AKP, Rød Ungdom og Norges Kommunistiske Studenforbund er aleine om å mene at arbeidsfolk må ha ei våpenmakt for å forsvare seg mot terror og for å gjennomføre den sosialistiske revolusjonen. Mange arbeidere, skoleelever og studenter skjønnte at Chile var en alvorlig vekker, at en ikke har råd til å tru at borgerskapet til sjunde og sist velger å strekke våpen og legge seg ned om vi bare presser på. Mange av dem har aldri hatt kontakt med AKP, mange går rundt med sanne tanker for seg sjøl. Kanskje holder de sanne tanker skjult. Men de er i agenting å skjule. Tvert imot – det er dette som er den eneste veien som fører fram. Og målet? AKP(m-l)s prinsipp-program sier det slik:

»I et sosialistisk Norge vil proletariatets diktatur også bety større demokratiske friheter for folket enn hva som er tilfelle i dag. Politisk frihet på arbeidsplassene, virkelig mulighet til å anvende ytringsfriheten i radio og presse, folkets kontroll og bestemmelse over statsadministrasjonen osv. vil bety en kraftig *utvidelse* av

demokrati for arbeiderklassen og andre lag av folket. For kommunistene er økt rettssikkerhet og andre demokratiske friheter *et mål i seg sjøl*. Samtidig vil en slik utvidelse av demokratiet være den beste sikringen av diktaturet over utbytterne. Demokratisk massemobilisering med kritikk og politisk kamp fra massenes side vil være *hovedmetoden* i undertrykkelsen av kontrarevolusjonære, framfor administrative handlinger og fysisk vold.»

Forsvar arbeidsfolks rettigheter under kapitalismen!

La oss understreke at AKP akter å slåss for å forsvare de rettighetene som borgerskapet har blitt nødt til å innrømme arbeidsfolk uansett hvor hule borgerne har gjort dem: rett til å si og skrive hva en mener, rett til å lage organisasjoner, rett til å streike, osv.

Rettighetene finnes for borgerskapet – de som har kapital og hær. Det finnes ofte bare på papiret for vanlige folk når vi tar dem på alvor. Når soldat Narve Trædal synger ut om at NATO og «vårt eget» voldsapparat trener i å slå ned arbeidere og studenter som er imot NATO, dommes han av domstolene. Når telefonsentralmontørene tar streikeretten på alvor, griper Selvig, Aspengren og Bratteli inn for å knuse retten.

Borgerskapet frykter at vanlige folk skal ta *deres* rettigheter på alvor i *sin* kamp. Skulle vi la dem sette slike rettigheter ut av spill? Sjølsagt ikke! Jo mer albuerom arbeidsfolk har, desto bedre. Å føre tariffkamp uten en gang formell streikerett og i kamp med politistyrker, det er ikke arbeidsfolk tjent med. Å sitte i fengsel gir ikke revolusjonære sosialister akkurat den beste muligheten til å organisere kampen for sosialismen.

Kort sagt: Skal vi seire i den sosialistiske revolusjonen, må vi også slåss for å forsvare de rettighetene som gir arbeidsfolk mer pusterom enn det åpne, terroristiske fascistdiktaturet.

Dette er en kamp *mot* borgerskapets statsmakt, mot herskernes organ for sandpårøying: Stortinget.

Hvorfor stille lister?

Men går det ikke an å føre fram den revolusjonære politikken uten å stille opp i valg, dvs. gjennom aktiv boikott? At boikott blir aktuelt i de fleste kommunene ved valgene i år, er helt sikkert. Dette skal vi komme tilbake til seinere i artikkele. Men dette skyldes at det ikke er tilrådelig å stille ei rød liste, enten fordi det ikke finnes folk, eller fordi det finnes for få og det vil være feil å stille ut fra sikkerhetsmessige hensyn.

Forts. Vend ! 15

Forts. fra forrige side

Kort sagt: Spørsmålet blir hvorfor kommunistene i 1975 inviterer revolusjonære sosialister til å bruke kampformen listestilling i valgene. Og svaret må bli at i visse situasjoner er det helt riktig å boikotte over hele linja, i andre situasjoner er det riktig å delta. Hva er riktig i dag?

Vi må spørre: Hvordan tenker vanlige arbeidsfolk om valget? Er parlamentarismen gjennomskua som borgerskapets herskemiddel? Er mistilliten stor? Eller er trua på at dette parlamentariske systemet tross alt er viktig og kan bringe framskritt for vanlige folk, fortsatt utbredt? Og vi vil hevde det samme som vi gjorde i begynnelsen: Mange folk er likegyldige innstilt, skeptiske. Noen har gjennomskua spillet. Men de aller fleste har fortsatt en del tillit tilbake.

DNA har en stor del av æren for det. Og det er ingen grunn til å moralisere over folk av den grunn. Så mange «røde» løftepolitikere lovet alt fra 20-åra til etter krigen at sosialismen skulle komme «gradvis» og gjennom Stortingsvedtak. Men det kom ikke. Og noe annet virkelig rødt alternativ har ikke folk sett. Den trua som star igjen er ei tru som ikke får hjertet til å banke av entusiasme, som heller er tillit som nærer seg av at folk ikke ser noen annen vei ut av elendighet og pamperi.

Skepsisen og mistilliten øker utvilsomt. Men tiltrua sitter nok igjen i de fleste fortsatt. Det ville være dumt å ikke innse det og la dette få konsekvenser for politikken.

Skulle revolusjonære «boikotte ihjel» storting, kommunestyre og fylkesting i en *sønn* situasjon? Skulle vi snu ryggen til sanne arbeidsfolk? Ikke komme dem i møte i det hele tatt? *Lenin* lærte mye om revolusjonær valgtaktikk, og i et oppgjør med anarkistene og de småborgerlige «venstre»-opportunistene som ikke ville ta fingrene borti en valgkamp, sa han blant annet:

»Parlamentarismen har 'historisk overlevd seg sjøl'. Det er propagandistisk riktig. Men alle vet at det er ganske langt stykke derfra til den *praktiske* 'overlevelse' ...».

Og videre:

»For kommunistene i Tyskland har parlamentarismen sjølsagt 'politisk overlevd seg sjøl' men det gjelder nettopp ikke å betrakte det som er overlevd *for oss*, som overlevd *for klassen*, som overlevd *for massene*. (fra *Lenin: »Radikalismen»*.)

Utdrag fra

TESER OG REFERAT OM DET BORGERLIGE DEMOKRATIET OG PROLETARIATETS DIKTATUR

(Datert 4. mars 1919)

1) Ansikt til ansikt med den voksende revolusjonære arbeiderbevegelsen i alle land, gjør borgerskapet og deres agenter i arbeiderorganisasjonene desperate forsøk på å finne ideologiske og politiske argumenter til fordel for utbyttens herredømme.

Blant argumentene deres er forkasting av diktatur og forsvar av demokrati spesielt framtreddende. Disse argumentene ble brukt på den gule Internasjonale kongress i Bern i februar 1919°) og blir gjentatt tusenvis av ganger i den kapitalistiske pressa. Løgnen og hykleriet i dem er åpenbar for alle som nekter å forråde sosialismens grunnleggende prinsipper.

2) For det første støtter disse argumentene seg til begrepene «alminnelig demokrati» og «alminnelig diktatur» uten å stille spørsmålet om hvilken klasse det dreier seg om. Denne framstillinga stiller seg utenfor eller over klassene og er tilsynelatende folkelig. Den er beint fram en hån mot sosialismens grunnleggende læresetning: teorien om klassekampen. De sosialistene som har stilt seg på borgerskapets side anerkjenner denne læresetningen i ord, men glemmer den i praksis. For «alminnelig demokrati» eksisterer ikke i noe sivilisert kapitalistisk land, det eneste som eksisterer er det borgerlige demokratiet. Det er ikke spørsmål om «alminnelig diktatur», men om de undertrykte klassers (d. v. s. proletarietets) diktatur over undertrykkerne og utbytterne (d. v. s. borgerskapet), for å overvinne den motstand borgerskapet reiser for å bevare sitt herredømme.

LENIN om BORGERLIG DEMOKRATI og PROLETARIATETS DIKTATUR

3) Historien lærer oss at ingen undertrykt klasse noen gang har kunnet overta makta uten å gjennomgå en periode med diktatur. Det vil si at de undertrykte erobrer den politiske makta og med vold undertrykker motstanden fra utbytterne — en motstand som er ytterst desperat og ikke viker tilbake for noe.

Borgerskapets herredømme blir nå forsvart av sosialister som fordømmer «alminnelig diktatur» og priser «alminnelig demokrati». Men ikke desto mindre har borgerskapet tatt makta i de framskredne landene gjennom en rekke opprør, borgerkriger og voldelig undertrykkelse av konger, føydalherrer, slaveiere, og deres forsøk på å gjenvinne makta.

Tusen millioner ganger har sosialister i alle land — i bøker, brosjyrer, kongress-resolusjoner og propagandataler — forklart folket om klassenaturen til disse borgerlige revolusjonene og dette borgerlige diktaturet. Derfor er det nå rett og slett et forræderi mot sosialismen å forsvare det borgerlige demokratiet under dekke av prat om «alminnelig demokrati» og å hyle og skrike mot proletariats diktatur under dekke av «alminnelig diktatur». I virkeligheten vil dette si å gå over til borgerskapet. Man benekter ikke bare proletariats rett til sin egen proletære revolusjon, men forsvaret også borgerlig reformisme på akkurat det historiske tidspunkt, da borgerlig reformisme har brutt sammen over hele verden og krigen har skapt en revolusjonær situasjon.

4) Når de forklarer den borgerlige sivilisasjonens klassekarakter, borgerlige demokrati, og det borgerlige parlamentariske system, har alle sosialister uttrykt den idéen som Marx og Engels formulerte med stor vitenskapelig nøyaktighet: nemlig at selv den mest demokratiske borgerlige republikk ikke er noe annet enn en maskin til å undertrykke arbeiderklassen for borgerskapet, og for en håndfull kapitalisters undertrykkelse av det arbeidende folket. Blant dem som nå skriker mot diktaturet og for demokratiet, finnes det ikke en eneste «revolusjonær», ikke en eneste «Marxist» som ikke en gang har sverget og lovet arbeiderne at han godtar denne grunnleggende sannhet i sosialismen.

Men nå, når det revolusjonære proletariatet er kampvillig og går til aksjon for å knuse denne undertrykkelses-maskinen og opprette proletariats diktatur, mener disse forræderne at borgerskapet har gitt det arbeidende folket et «rent demokrati», har gitt opp motstanden og er rede til å underordne seg det arbeidende folkets flertall. De påstår at i en demokratisk republikk er det ikke og

har aldri vært, noe slikt som en statsmaskin for kapitalens undertrykkelse av arbeiderne.

5) Pariserkommunen blir hedret i ord av alle sosialister, fordi de vet at alle arbeidere nærer varm og oppriktig sympati for den. Men nettopp Pariserkommunen viste meget klart det borgerlige parlamentarismens og det borgerlige demokratiske historiske vilkårlighet og begrensede verdi.

Det borgerlige demokratiet er ganske riktig meget progressivt sammenlignet med forholdene i middelalderen, men det trenger en uunngåelig radikal forandring i den proletariske revolusjonens epoke. Det var Marx som best vurderte Pariserkommunens historiske betydning. I sin analyse avslørte han det borgerlige demokratets og det borgerlige parlamentariske systems utbytternatur. Det borgerlige demokratiet gir år om annet de undertrykte klassene rett til å bestemme hvilken representant for de besittende klasser, som i parlamentet skal «representere og undertrykke» (ver- und zertreten) folket. Ikke desto mindre er det nå, når Sovjetbevegelsen blir verdensomfattende og fortsetter kommunens verk foran alles øyne, at sosialismens forrædere glemmer Pariserkommunens lærdom og konkrete erfaringer. De gjentar det gamle borgerlige sludderet om «alminnelig demokrati». Pariserkommunen var ingen parlamentarisk institusjon.

6) Videre: Pariserkommunens betydning ligger i det at den forsøkte å knuse, å bryte ned helt til grunnen, det borgerlige statsapparatet; embeds-, retts-, militær- og politiapparatet, og erstatte det med arbeidernes sjelstyrte masseorganisasjoner, der det ikke var noe skille mellom lovgivende og utøvende makt. Alle samtidige borgerlig-demokratiske republikker beholder det borgerlige statsapparatet. Det gjelder til og med den tyske, som sosialismens forrædere med forakt for sannheten, kaller en proletarisk republikk. På denne måten får vi igjen en helt klar bekreftelse på at forsvaret av «alminnelig demokrati» i virkeligheten er forsvaret av borgerskapet og deres privilegier som undertrykkere.

7) Forsamlingsfrihet blir sett på som et eksempel på det «rene demokratets» krav. Men enhver klassebevisst arbeider som ikke har brutt med sin klasse, innser med letthet det absurde i å love forsamlingsfrihet til utbytterne, i en tid og situasjon da de forsøker å motstå å bli styrtet og kjemper for å forsvare sine privilegier.

Da borgerskapet var revolusjonært, ga det hverken i 1649 i England⁹⁾ eller i 1793 i Frankrike¹⁰⁾, forsamlingsfrihet til monarkene og adelen, som kalte sammen utenlandske tropper og «samlet» seg for å organisere forsøk på å gjenerobre makta.

Hvis dagens borgerskap, som for lengst er blitt reaksjonært, forlan-

ger at proletariatet på forhånd skal garantere dem «forsamlingsfrihet», uansett hvilken motstand de kommer til å gjøre mot å bli ekspropriert, så kommer arbeiderne bare til å le av dette hykleriet deres.

Arbeiderne vet også meget godt at selv i den mest demokratiske borgerlige republikk er «forsamlingsfrihet» tomt snakk, for de rike har til sitt bruk de beste offentlige og private bygningene og nok fritid til å komme sammen på møter beskyttet av det borgerlige maktapparatet. Det overveldende flertallet av folket — arbeiderne i byene og på landet og småbøndene — blir nektet alt dette. «Likhet», d. v. s. det «rene demokrati» er et bedrageri så lenge disse forholdene rår. Det første man må gjøre for å oppnå virkelig likhet og gjøre arbeiderne i stand til å nyte godt av demokrati i praksis, er å frata utbytterne alle offentlige og alle overflødige private bygninger, og å gi arbeiderne fritid og sørge for at deres forsamlingsfrihet blir beskyttet av bevåpnede arbeidere, ikke av aristokratyngel eller kapitalistiske offiserer som kommanderer underkuede soldater.

Bare når disse forandringene er satt ut i livet, kan vi snakke om forsamlingsfrihet og likhet uten å håne arbeiderne, arbeidsfolk

(eller gruppe av et visst antall arbeidere) skal kunne nyte godt av og praktisere rettigheter når det gjelder bruk av offentlige trykkespresser og offentlige papirlagre.

9) Historien i det 19. og 20. århundret viste tilmed før krigen hva dette feirede «rene demokratiet» virkelig er under kapitalismen. Marxistene har alltid hevdet at jo mer utviklet, jo «renere» demokratiet er, desto mindre fordekt, akutt og nådeløs blir klassekampen, og desto «renere» blir den kapitalistiske undertrykkelsen og borgerskapets diktatur. Borgerskapet forsøker forgjeves å skjule at selv i de mest demokratiske republikker hersker terror og bogelig diktatur, som viser seg åpent hver gang utbytterne føler at kapitalens makt vakler. Dreyfus-saken i det republikanske Frankrike¹¹⁾ og massakrene av streikende arbeidere i Amerika sammen med tusenvis av lignende fakta, illustrerer denne sannheten.

10) Den imperialistiske krigen fra 1914—18 avslørte på en avgjørende måte, til og med for de mest tilbakeliggende av arbeiderne, at det borgerlige demokratiet er borgerskapets diktatur, selv i de frieste republikker. Ti millioner ble drept for å gjøre tyske og

Borgerskapets diktatur: Fransk opprørspoliti klart

til aksjon mot 100 års feiringa av Pariskommunen.

allment, de fattige, og denne forandringen kan bare bli satt ut i livet av proletariatet, det arbeidende folkets fortropp, som styrter utbytterne, borgerskapet.

8) «Trykkefrihet» er en annen av det «rene» demokratiets hovedparoler.

Men også her veit arbeiderne — og sosialister overalt har innrømmet det millioner av ganger — at denne friheten er et bedrageri så lenge kapitalistene eier de beste trykkespressene og de største papirlagrene, og beholder sitt herredømme over pressa. Herredømmet over pressa viser seg over hele verden enda mer slående, skarpt og kynisk jo lengre demokratiet og det republikanske systemet er utviklet, som for eksempel i Amerika. Det første som må gjøres for å vinne virkelig likhet og virkelig demokrati for det arbeidende folket, for arbeiderne og bøndene, er å ta fra kapitalen muligheten til å leie skribenter, kjøpe opp forlag og bestikke aviser. Og for at det skal kunne gjøres, må kapitalistene og utbytterne styrtes og deres motstand undertrykkes. Kapitalistene har alltid brukt uttrykket «frihet» med betydninga de rikes frihet til å bli rikere og frihet for arbeiderne til å sulte i hjel. Når kapitalistene bruker uttrykket pressefrihet, betyr det de rikes frihet til å bestikke pressen, frihet til å bruke sin rikdom for å forme og fabrikere den såkalte offentlige mening. Også i dette henseende viser forsvarerne av «rent demokrati» seg å være forsvarere av et skittent og fullstendig korrupt system, som gir de rike kontroll over massemedia. De avslører seg som bedragere som ved hjelp av vakre, men tvers igjennom falske fraser, leder folket bort fra den konkrete historiske oppgave: å befri pressen fra slaveriet under kapitalismen. Virkelig frihet og likhet vil bli innebygd i det systemet som kommunistene bygger, der det ikke vil være mulig å bli rik på andres bekostning, ikke finnes muligheter til å sette pressen direkte eller indirekte under pengemakten, og ingenting som står i veien for at noen arbeider

britiske millionærer og multimillionærer rikere, og borgerlige militærdiktaturer ble opprettet selv i de frieste republikker.

Militærdiktaturet som ble opprettet i de allierte landene under krigen, fortsetter også etter Tysklands sammenbrudd. Det var først og fremst krigen som åpnet øynene til det arbeidende folket, som kledde kamouflasjen av det borgerlige demokratiet og viste folket den avgrunn av spekulasjon og profittmakeri som fantes i løpet av og på grunn av krigen. Det var i «frihetens og likhetens» navn borgerskapet førte krigen, og i «frihetens og likhetens» navn rustningsfabrikantene skaffet seg enorme formuer. Ingenting den gule Bern-internasjonale gjør, kan skjule den nå grundig avslørte klassenaturen til borgerlig frihet, borgerlig likhet og borgerlig demokrati for det arbeidende folket.

11) Tyskland er det mest utviklede kapitalistiske landet på det europeiske kontinent. Her har de aller første månedene av full republikansk frihet — opprettet som et resultat av det imperialistiske Tysklands¹²⁾ nederlag — vist de tyske arbeiderne og hele verden det virkelige klasseinnholdet i den borgerlig-demokratiske republikken. Mordet på Karl Liebknecht og Rosa Luxemburg¹³⁾, de beste medlemmer og ledere av den virkelige proletariske Kommunistiske Internasjonale, er av epodegjørende betydning. Ikke bare fordi de fikk en tragisk død, men også fordi klassenaturen i en framskreden europeisk stat — det kan sies uten overdrivelse at det er en framskreden stat i verdensmålestokk — er blitt avslørt på en avgjørende måte. Hvis de som var arrestert — det vil si, satt under beskyttelse av staten — ustraffet kunne myrdes av offiserer og kapitalister, og det tilmed under en regjering ledet av sosial-patrioter, så var den demokratiske republikk der noe slik er mulig, et borgerlig diktatur.

De som uttrykker indignasjon over mordet på Karl Liebknecht og Rosa Luxemburg, men som ikke forstår dette faktum, viser enten bare at de er dumme eller hyklerske.

«Frihet» i den tyske republikken, en av verdens frieste og mest framskredne republikker, er frihet til straffet å myrde proletariatets fengslede ledere. Det kan heller ikke være anderledes så lenge kapitalismen består, for utviklinga av demokratiet demper ikke klassekampen, men skjerper den, slik at den nå på grunn av resultatene og påvirkningene fra krigen har kommet til kokepunktet.

I hele den siviliserte verden opplever vi nå at bolsjevikene blir utvist, forfulgt og fengslet. Dette er tilfellet f.eks. i Sveits, en av de frieste borgerlige republikkene, og i Amerika hvor det har vært pogromer (voldelige overfall, forfølgelser — o. a.) mot bolsjevik-er osv. Sett fra utgangspunktet til de som tror på «alminnelig demokrati» eller «rent demokrati» er det rett og slett latterlig at farmaskredne, siviliserte og demokratiske land som er væpnet til tennene skulle frykte noen titall mennesker fra det tilbakestående, sultende og ruinerte Russland som bogerlige aviser med opplag på mange titalls millioner beskriver som barbarisk, forbrytersk o. s. v. Det er opplagt at den sosiale situasjonen som har kunnet frambringe denne skrikende motsetningen, i virkeligheten er et borgerlig diktatur.

12) I denne situasjonen er proletariatets diktatur ikke bare ett fullstendig rettmessig middel til å styrte utbytterne og undertrykke deres motstand, men også absolutt nødvendig for hele det arbeidende folket, ettersom det er deres eneste forsvar mot det borgerlige diktaturet som førte til krigen og forbereder nye kriger.

Når det finner sted en alvorlig skjerping av klassekampen som er innebygget i det kapitalistiske samfunnet kan det ikke finnes noen andre alternativer enn borgerskapets diktatur eller proletariatets diktatur. Dette er det aller viktigste som sosialistene ikke forstår, og det fører til at de blir nærsynte når de skal vurdere politiske spørsmål, at de underordner seg borgerlige fordommer og begår politisk forræderi mot proletariatet. Drømmene om en tredje utvei er en småborgers reaksjonære jammer. Om dette vitner både det borgerlige demokratiet og arbeiderbevegelsens mer enn hundreårige erfaringer i alle utviklede land, særlig de siste 5 årenes erfaringer.

Om dette vitner også hele vitenskapen om den politiske økonomien og marxismens innhold, som klarlegger den økonomiske uunngåeligheten av borgerskapets diktatur under enhver varehusoldning. Dette diktaturet kan bare oppheves av den klassen som utvikles, økes, sammenslutes og forsterkes gjennom selve kapitalismens egen utvikling, det vil si proletariatet.

13) En annen teoretisk og politisk feil som sosialistene gjør, er at de ikke har forstått at helt siden demokratiet spede begynnelse i antikken har formene uunngåelig forandret seg gjennom århundrene ettersom en herskende klasse avløste en annen. I den gamle greske republikken, i byene i middelalderen og i de framskredne kapitalistiske landene har demokratiet hatt ulike former og vært satt ut i livet i ulik grad. Det ville være det rene idioti å tro at den mest dyptgående revolusjon i menneskehetens historie, der makta for første gang har gått over fra utbytternes minoritet til de utbyttes majoritet, kunne finne sted innenfor den slitte rammen til det gamle borgerlige demokratiet uten drastiske forandringer, uten å skape nye former for demokrati, nye institusjoner som uttrykker de nye formene for tillempeing av demokratiet o. s. v.

14) Proletariatets diktatur har det til felles med andre klassers diktatur at det — som et hvilket som helst annet diktatur — oppstår ut fra behovet for å voldelig undertrykke motstanden til den klassen som mister sitt politiske herredømme. Det grunnleggende skillet mellom proletariatets diktatur og de andre klassenes diktatur ligger i det faktum at de andre klassene undertrykte motstanden til det store flertallet av befolkningen, det vil si det arbeidende folket.

Slik var jordeiernes diktatur i middelalderen og slik er det borgerlige diktaturet i alle de siviliserte kapitalistiske land i dag.

Proletariatets diktatur derimot, er voldelig undertrykkelse av motstanden til utbytterne, godseierne og kapitalistene, det vil si til en ubetydelig minoritet av befolkningen.

Som en uunngåelig følge av dette medfører proletariatets diktatur ikke bare en forandring i demokratietts former og institusjoner. Det betyr også nettopp en forandring som gir de kapitalismen har undertrykt — det vil si de arbeidende klasser, mulighet til å utøve demokratiet i en grad som hittil har vært ukjent.

Proletariatets diktatur har allerede tatt form i Sovjet-makten.

i Russland, råds-systemet i Tyskland, Shop Stewards-komiteer i Storbritannia og lignende sovjet-institusjoner i andre land.

For de arbeidende massene, det vil si for det store flertallet av befolkninga, innebærer og viser dette større praktiske muligheter til å utnytte demokratiske rettigheter og friheter enn det som fantes noen gang før, sjøl i de beste og mest demokratiske borgerlige republikker.

Sovjetmaktens innhold ligger i at hele statsmaktens faste og eneste grunnvoll er masseorganisasjonene til de klassene som ble undertrykt av kapitalismen, det vil si arbeiderne og halvproletariatet (bønder som ikke utbytter andres arbeid og som regelmessig selger i hvert fall en del av sin egen arbeidskraft). Selv i de mest demokratiske borgerlige republikker, der folket hadde lik rett for loven, ble det i praksis hindret i å delta i det demokratiske livet og i å nyte godt av demokratiske rettigheter og friheter ved hjelp av tusenvis av knep og påskudd. Nettopp dette folket dras nå inn i stadig og uvilkårlig, og attpåtil avgjørende deltagelse i statens demokratiske administrasjon.

15) Sovjetmakta eller proletariatets diktatur gjennomfører umiddelbart og fullt ut den likheten mellom medborgerne uansett kjønn, religion, rase eller nasjonalitet, som det borgerlige demokratiet overalt og alltid har lovet, men aldri har gjennomført, og aldri har kunnet gjennomføre på grunn av kapitalismens herredømme. Det er et faktum at dette bare kan gjennomføres av en regjering av arbeiderne, som ikke er interessert i at produksjonsmidlene skal være privateide, og i kampen for deres fordeling og omfordeling.

16) Det gamle, det vil si det borgerlige demokratiet og det parlamentariske systemet var slik organisert at det var massene av arbeidsfolk som ble holdt lengst borte fra statsmaskineriet.

Sovjet-makta, d. v. s. proletariatets diktatur derimot, er organisert for å bringe de arbeidende masser nær til statsmaskineriet. Det er grunnen til at man slår sammen lovgivende og utøvende makt i Sovjetstatens organisering, og at man erstatter de territoriale valgkretser med produksjonsenheter — fabrikkene.

17) Hæren var et undertrykkelsesapparat ikke bare under monarkiet. Den er det fortsatt i alle borgerlige republikker, selv i de mest demokratiske. Bare sovjetene, den permanente statsorganisasjonen til de som ble undertrykt under kapitalismen, er i stand til å oppheve hærens underkastelse for borgerlige kommandanter og virkelig forene proletariatet med hæren; bare sovjetene kan effektivt væpne proletariatet og avvæpne borgerskapet. Hvis dette ikke blir gjort, er sosialismens seier umulig.

18) Sovjetstatens organisasjon er tilpasset proletariatets ledende rolle som den klassen som i størst grad er blitt konsentrert og opplyst av kapitalismen. Erfaringene fra alle revolusjoner og fra alle undertrykte klassers bevegelser, erfaringene til den sosialistiske verdensbevegelsen lærer oss at bare proletariatet er i en slik stilling at det kan forene og lede de spredte og tilbakeleggende delene av det arbeidende og utbytte folket.

19) Bare sovjetstatens organisasjon er virkelig i stand til straks å bryte ned og fullstendig ødelegge det gamle, d. v. s. borgerlige, byråkratiske og juridiske maskineriet som alltid er blitt beholdt, og uunngåelig måtte beholdes, under kapitalismen, sjøl i den mest demokratiske republikk. Og det er dette apparatet som i virkeligheten er den største hindringa for praktisk gjennomføring av demokratiet for arbeiderne og det arbeidende folket i det hele tatt.

Pariserkommunen tok det første epokegjørende skrittet på veien. Sovjet-systemet har tatt det andre.

20) Tilintetgjørelsen av statsmakta er det mål som alle sosialister og først og fremst Marx, har satt seg. Virkelig demokrati, d. v. s. frihet og likhet, er umulig uten at dette målet er nådd.

Men i praksis kan dette bare gjennomføres gjennom sovjet-demokrati eller proletarisk demokrati, for i og med at det trekker med det arbeidende folkets masseorganisasjoner i stadig og aldri sviktende deltagelse i statsadministrasjonen, begynner det også å forberede at enhver form for stat visner bort.

nynorsk - einaste riksmål i landet

EITTSPRÅKSTRATEGIEN - KVA ER DET???

Sidan 1973 har heile målrørsla stått samla på denne lina: Grunnlaget for skriftmålet i eit land skal vere dialektane i det landet, og ingen ting anna. Skriftmålet må samle i seg grunndrag til alle målføra, slik at det grammatiske systemet som kjem til uttrykk i målføra og kjem til uttrykk i skriftmålet. Det vil seie at ingen dialekt er heilt lik skriftmålet, og at alle målførebrukarar har høve til å prege skriftnormalen med sitt lokale språktilfang når dei skriv. Dette prinsippet vert gjerne kalla mønsterformprinsippet. Det var Ivar Aasen som forma det ut og tok utgangspunkt i det då han sette opp framlegg til ein skriftnormal for norsk, og det er framleis prinsippet for oppbygginga av nynorsk skriftmål, trass i seinare rettskrivingsbrigde. Dette er det einaste verkeleg demokratiske prinsippet for oppbygginga av eit skriftmål, det einaste som tek likt omsyn til alle målføre og gir alle målføre uttrykksrom. Difor går målrørsla inn for at nynorsk skal bli einaste skriftmålet i Noreg. Det kjem til å ta tid, og det er ikkje meininga at folk skal byte skriftmål på flekken. Men målrørsla meiner at nynorsk burde vere opplæringsmål for alle norske barn, og arbeider for å få inn så mykje nynorsk som mogleg over alt.

Som sagt, alle seier dei er samde i eittspråkstrategien. Men i praksis har det vist seg at folk ikkje meiner heilt det same med dette uttrykket, og det rår ikkje semje om korleis ein skal nå målet. Ein del av motseiingane kom fram på landsmøtet, mange dukka opp i tida før landsmøtet i avisdebatt og diskusjonar på møte. Diskusjonen gjekk i vekeavisa Dag og Tid, i Dagbladet og i studentavisa Universitas i Oslo. Han bygde mykje på to artiklar som no er å få i Materialisten nr. 1/1975, "Marxisme og språkvenskap" av Josef Stalin, og "Norsk målreising - kamp mellom to vegar" skriven av ei gruppe i Bergen. Avisdebatten vart sær forvirrande fordi berre eit fåtal hadde høve til å få lese dei to artiklane då debatten gjekk på det hardaste, og dessutan er målstriden i Noreg svært nytt stoff for mange unge. Difor vil vi freiste å slå fast kva som er kjerna i striden: kvar står målrørsla i dag?

1)
Skal vi gå til kamp for det nynorske skriftmålet slik det er i dag? Eller

trengst det først og fremst rettskrivingsreform og utviding av ordtilfanget? Med andre ord: er det nynorsken det er noko gale med, eller er det makttilhøva i Noreg? Det kom to svar. Den eine gruppa fylka seg rundt det nynorske skriftmålet slik det er i dag. Om det ikkje er fullkome, er det eit mykje betre val for det store fleirtalet av folk enn bokmålet er. Det er riksmålføyen, toppane i industri, embetsverk og presse som

Denne artikkelen stod i Hva må gjøres nr. 3 i år, som ein kommentar til landsmøtet til Norsk Målungdom i mars. Artikkelen tek opp kva som lyt vere den strategiske målsetjinga for Norsk Målungdom og for målrørsla i det heile. Vidare blir klassesamarbeidsideologien til sosialdemokratane avvist også i målarbeidet: to språk kan ikkje "sameinast"!

Les meir om dette i
M a t e r i a l i s -
t e n nr. 1 og 2
1975!

kjempar mot nynorsken med alle middel og all slags propaganda. Det er ikkje vanlege folk. Den andre gruppa var nok samde i det, men .. nynorsknormalen må kunne endrast på. Dei avviser ikkje den gamle hetsen frå høgre om at nynorsk er vestlandsnorsk. Dei trur ikkje nynorsken kan vinne fram i bokmålsområde utan endring, og er ikkje villige til å prøve. Dette spørsmålet - om nynorsken høver som landsnormal slik han er - kan berre avgjerast gjennom praksis. Og her kjem røynslene nordfrå inn: I Tromsdalen vert det nynorskklasse i grunnskulen frå hausten, truleg og i Bodø. Det er resultatet av seigt arbeid i mållaga i

Tromsø og Bodø. Og det gjeld to byar, mitt i tjukkaste bokmålsåkeren. Kvi for då ikkje på Austlandet og?

Marxist-leninistane i målrørsla vil slåss for nynorsken slik han er i dag. Vi meiner det er einaste vegen å gå - ikkje å setje seg til å vente på rettskrivingsendringar. Dei einaste som tener på det, er riksmålsføyen.

2)
Eit anna spørsmål var: treng vi ein fast skriftnormal, eller treng vi ei mengd med jamstelte former slik at folk kan skrive målføret sitt noko nær lydrett? Her sto og to syn mot kvarandre. Det eine var: Folk i Noreg ønskjer seg, og treng eitt skriftmål. Det må bli lettare å skrive norsk. Vi treng ein fast normal bygd på mønsterprinsippet, utan valfrie former. Det må vere målet, sjølv om vi no korkje kan seie sikkert kva for former som skal bli ståande, eller kor lang tid det skal ta før vi er i mål. Ei anna sak er at det er pedagogisk tenleg å la ungar som held på å lære seg å skrive, bruke dialektformer. Ingen bør få raud strek i barneskulen fordi dei skriv etter talen. Når dei først er vane med å uttrykkje seg skriftleg vil dei ønskje og trenge ein fast skriftnormal.

Det andre synet, slik det kom til uttrykk, gjekk ut på å oppmode folk til å prøve å skrive lydrett etter dialekten, og at normalen burde ha så mange sideformer at det kunne danne seg landsdelsnormaler.

Det er først og fremst uttrykk for mistillit til det nynorske skriftmålet og til mønsterformprinsippet. Eit slikt system ville kanskje høve for nokre få særskilt skrivedøve folk, men for vanlege folk ville det verte alt for tungvint. Det er mykje lettare for tryslingar og strilar å skjøne kvarandre når dei pratar enn det ville vere om dei skulle skrive brev til kvarandre - lydrett. Slik teoriar er oppmoding til anarki, og vert i målstriden først og fremst nytta mot nynorsken, som prov på at nynorsken ikkje høver for norske målføre. Her kunne landsmøtet og vise til røynslene frå dialektaksjonen i februar - i diskusjonane ute blant folk viste det seg at folk ikkje såg noka motseiing i å slåss for full frigjering for dialektane og for eitt norsk skriftmål. Tvert om - der aktivistane prøvde å gå utanom spørsmålet om skriftmålet, vart dei stansa og utspurde. Å slåss for ein skriftnormal er ikkje å sabotere eller sjå ned på målføra!

3)
 Dei m-l-arane som har vore med i måldebatten i vinter meiner at kampen for eitt norsk skriftmål er i all hovudsak ei nasjonal oppgåve på line med kampen for fiskerigrensa, kampen mot EEC. Det er berre det arbeidande folket som kan og vil føre nasjonale kampar fram til siger i dag. Borgarskapet har forlengst skride over landegrensene og vorte internasjonalt. Difor er det å slåss for eitt nasjonalspråk ikkje noko som står i strid med det å slåss for eit skriftspråk for vanlege folk i Noreg - tvert om! Etter kvart er det ikkje mange som er usamde i det, men dei som er det, hevdar eitt av to: a) det er reaksjonært å føre ein nasjonal kamp, b) målreisinga er nok nasjonal, men det er uvesentleg. Først og fremst er ho kamp for folkemålet mot overklassemålet i Noreg.

Dei som hevdar det første, meiner det berre finst ei line i det nasjonale spørsmålet - den borgarlege. I mål-rørsla kom denne borgarlege lina til uttrykk hjå dei som forsvarte gamle former i språket fordi dei klang "betre" eller var norskare av opphav enn nyare former. Men denne høgnorskfløyen forsvann ut av Noregs Mållag for mange år sidan, og det er inga fare for at dei skal rå grunnen att. Det er historiske grunnar som gjer at Noreg aldri har hatt eit samlande norsk nasjonalspråk, og det er først og fremst det norske folket som tener på at den kampen vert ført til siger.

Dei som hevdar at språkstriden først og fremst er ein klassestrid, kjem svært nær det å tru at språket i seg sjølv er knytt til einskilde klassar. Det er det ikkje - Stalin har vist at språket tilhøyrer heile folket, og må gjere det på grunn av den rollen det spelar i produksjonen. Noko anna er at kvar klasse set sitt særpreg på språket gjennom den måten dei brukar det på. Det gjeld alle folk og alle språk. Det som er særeige for språkstoda i Noreg, er at vi har eit inn-trengarmål som er forståeleg for nordmenn flest, og som har lånt nokre norske trekk, ved sida av det nynorske skriftmålet. Men noko brukande alternativ til nynorsken er bokmålet ikkje.

"EIN TYNGRE VEG MOT MÅLET"

Ein del hevdar at bokmålet kan bli til norsk berre vi greier å skrape fram "politisk vilje" til det hos våre kjære stortingsmenn og kvinner. Til det er å seie at dei rettskrivingsreformene som har vore til no, har alle hatt som mål å fornorske bokmålet, og resultatet har vorte fordansking av nynorsken, sett litt på spissen. Det er dei som eig pressa her i landet som bestemmer kva for språk som kjem på trykk, ikkje Stortinget. Og bokmålsnormalen frå 1938 er slitt ikkje tatt til følge av bokmålsforlaga og høgrepressen enno. Å tru på samnorsklina er ein draum om å administrere seg vekk frå målstriden, ikkje noko anna.

Når vi avviser samnorsklina, dvs. den trua at fililogar kan få slutt på språkstriden i Noreg ved å "krysse" bokmål og nynorsk, så er ikkje det det same som at målfolk ser fiendar i dei som nyttar folkelege former i bokmålet. Vi trur at det er betre å ha desse formene enn å ikkje ha dei. Men "radikalt" bokmål vil aldri bli til norsk gjennom rettskrivingsreformer.

NYNORSK EINASTE RIKSMÅL I LANDET

Dette er ei gammal parole i mål-rørsla. Riksmålsfolket hata ho som pesten. Sidan krigen har ho fått støve ned. Er det på tide å ta ho i bruk att? Det er det diskusjonen dreier seg om, og han skal avgjerast så snart råd innanfor Norsk Målungdom, helst på neste landsmøte. Til den tid må så mange progressive som råd sette seg inn i målsprøsmålet og ta stilling til målstriden i Noreg. Målsprøsmålet må løysast. Det kan berre løysast til beste for folket gjennom massekamp. Vi meiner det er rett å bruke parola, og slåss for at innhaldet skal bli til røyndom!

KAMP ELLER BYRÅKRATI OG STØV

Første innvendinga som kom i diskusjonen om nynorsken var: Kvifor diskutere dette? Vi samarbeider godt i praktiske spørsmål. Kvifor mase med teori og linediskusjonar då? Svaret er rett og slett: Dialektrørsla har fått enorm oppslutning. Alle, frå Reiulf Steen til Raud Ungdom, kan slutte opp om den. Dermed får mål-rørsla stor pågang på medlemmer som stør dialektreisinga, og som ikkje har tatt stilling til nynorsken. Norsk Målungdom står i fare for å bli utvatna innanfrå. Men prøvesteinene i norsk målstrid har alltid vore

kva standpunkt som fanst andsynes skriftmålet. Difor er det viktig å finne fram til kva vi meiner med eittspråkslina, korleis vi vil føre ho ut, og kva for mål vi skal setje oss på kort og lang sikt. Norsk Målungdom treng eit prinsippprogram - ei tuft - som klårt og eintydig seier frå kvar vi står. Vonleg får vi det neste vår. Teoretisk kamp er ein bra ting, så lenge han ikkje vert forvirrande eller set vondt blod mellom folk. Han må førast på rett måte.

ARBEIDSPROGRAMMET

I år var det for første gong rask og solid oppslutning om ei kampline i arbeidsprogrammet. I eitt framlegg til arbeidsprogram var økonomi, interne studiar og organisasjonsproblem stilt over læremiddelarbeidet og dialektreisinga. Dette vart snudd om på. Folk ville ut på gata og aksjonere - ikkje administrere seg. Vekk i ulike slags samarbeidsorgan. Det er sjølv sagt viktig å samarbeide med andre organisasjonar. Men landsmøtet var heilt klårt på at slikt sam-

arbeid ikkje må få stå i vegen for ein offensiv målkamp ute blant folk. I år skal vi for første gong ha sommarleiren til Norsk Målungdom i Nord-Noreg, i Mosjøen. Der må målpolitikken stå i høgsetet. Målrørsla er i sterk framgang i Nord-Noreg, og målsettinga for leiren må vere å styrke nynorsken og dialektreisinga der. Nordlendingane og tromsveringane har sjølve gått i spissen og vist at kamp nyttar!

MÅLREISING PÅ ARBEIDSPASSANE - ARBEIDARUNGDOM INN I NORSK MÅLUNGDOM

YLI hadde ein utsending på landsmøtet, og ho slo fast at Norsk Målungdom enno ikkje har greidd å fange opp den interessen det er for målarbeid mellom yrkesskuleelevar og arbeidande ungdom. Det var på yrkesskulane lærebokaksjonen fekk best oppslutning sist år, rett og slett fordi yrkesskuleelevane er verst stødde. Under 4% av lærebøkene deira finst på nynorsk! Å gjere Norsk Målungdom til ein samskipnad der arbeidarungdomen er med og har ei leiande rolle, vert ei hovudoppgåve i året som kjem. Det går an å ta til i det små med å selje dialektmerke der ein tek sommarjobb! I året som gjekk vaks Norsk Målungdom med 11 lokal-lag - meir enn 25%. Den tilveksten, både i medlemer og lag, kan verte større neste år. Med ei rett line som vert ført ut på rett måte kjem han til å bli større.

Norsk Målungdom er i stor framgang. Hovudproblemet for leiinga i organisasjonen er i mangt å halde tritt med massane, og å sørgje for eit jamnt nivå i fronten. I år har vi den store føremønen at ein god del av sentralstyret, med forkvinna Brita Helleland i spissen, sa seg villige til å sitte eit år til. Med siste års røynsler i ryggen skulle dei vere i stand til å føre målrørsla eit godt stykke framover i året som kjem.

Sommerleir! Forts.

Er det noe vi lurer på, er det noe vi er uenige i, noe vi mener bør forbedres, har vi både rett og plikt til å si fra.

Kari:

"Vi må tørre å være dristige. De uerfarne kameratene må tørre å komme fram med sine synspunkter. Spesielt har gruppelederne et ansvar her.

Spørsmål:

Ja, hva kan gruppelederne gjøre for å få fram motsigelsene?

Eva:

"Den første oppgaven en gruppeleder står overfor er å sveise gruppa sammen. Og da duger det ikke bare med møter. Metoder her er felles innkjøp av mat, kultur, idrett, folkedans eller rett og slett en uformell prat over en kaffekopp. Det ble nevnt at de uerfarne måtte vise dristighet. Men det gjelder i høy grad også de mer erfarne. Ingen dekker alle områder. Ingen er så erfaren at det ikke alltid er noe nytt å lære."

Ove:

"Dere har snakket mye om det å være dristige for at demokratiet skal fungere. Men det trengs vel en ledelse som kan tilrettelegge leiren?"

Kari:

"Ja, det er klart det trengs en ledelse. Leiren må forberedes både politisk og organisatorisk. Det må forberedes innkjøp av mat, sørge for telt, forberede helsearbeid, arbeid med unger osv. Videre så må leiren planlegges politisk. Hva er det folk lurer på. Hva er det som står i brennpunktet for klassekampen. Leiren må gjennomføres og den må oppsummeres."

Eva:

"Ove nevnte at leirledelsen skulle tilrettelegge leiren. Men den skal mer enn som så, den skal fungere politisk og organisatorisk ledende. Vi marxist-leninister blir ofte angrepet for vårt organisasjonsprinsipp, den demokratiske sentralismen. Dess mer sentralisme, dess mindre demokrati påstår opportunistene. Men er det slik? La oss f. eks. tenke oss at det kommer opp en motsigelse overfor valget. Har vi en politisk sterk ledelse er den i stand til å stille motsigelsen skarpt, kjøre den ut via veggaviser eller innledninger og sørge for at motsigelsen blir diskutert av alle leirdeltakerne. Har vi en svak eller ingen ledelse, vil motsigelsen lett bli liggende eller bare bli diskutert av et fåtall kamerater. Vi vil da ikke komme videre. Motsigelser løser seg ikke av seg sjøl. Vi oppfordrer folk til å ta standpunkt slik at de ulike linjene blir stilt skarpt mot hverandre. Ellers blir det lett en falsk enhet. Enhet som består vinnes bare gjennom kamp!"

Per:

"Det er derfor en grunnleggende feilaktig ide at demokratisk sentralisme er et onde som vi riktignok benytter oss av, men som vi helst ville vært foruten. Sentralismen er riktig og nødvendig også for å styrke demokratiet. For folk som lurer på dette vil jeg bare si: Reis på leir sjøl og undersøk hvordan ml-bevegelsens organisasjonsprinsipp fungerer i praksis. Leirene er en utmerket skole som viser riktigheten av den demokratiske sentralismen for organiseringa av en bevegelse"

Spørsmål:

Hva synes dere som var med i fjor var den viktigste svakheten ved leiren?

Eva:

"Jeg synes at gruppene tok for mye tid. Vi må bli flinkere til å bruke varierte former for å utvikle motsigelsene. Er vi uenige i noe i gruppa bør vi ikke øyeblikkelig sette oss ned og ta et "møte". Vi kan lage en sketsj hvor vi framfører de ulike synene. Vi kan lage veggavis. Dette vil ofte gjøre at motsigelsene blir stilt skarpere og at de dermed blir lettere å løse"

Kari:

Det var også en tendens til at kulturen ble "fordelt" rundt i gruppene. Dere lager kultur på det og dere lager på det. Det er nok riktig at gruppene ofte trenger en puff for å komme i gang, men vi må i sterkere grad forsøke å la kulturen springe ut av diskusjonene i gruppene"

Spørsmål:

Kari, du er jo kvinneaktivist, merket du noe til jente-undertrykking på leiren i fjor?

Kari:

Nei, personlig synes jeg ikke det var noe problem. Gruppene er veldig fine, fordi der er det lett å ta opp motsigelser og der blir du kjent med andre. Jenterepresentasjonen på alle nivåer var også bra."

Spørsmål:

Per, du jobbet med barnehagen i fjor. Hvilket utbytte fikk du av leiren?

Per:

"På forhånd var jeg ikke så lysten på å jobbe med ungene fordi jeg da ville gå glipp av mange morsomme diskusjoner. Men dette synes jeg gikk forbausende bra. For det første ble det jo tid til noen diskusjoner for oss som jobbet med ungene også. Dessuten kunne vi følge med på veggavisene. Men i tillegg til det fikk jeg en del spesielle diskusjoner fra arbeidet med unger. Jeg fikk en helt annen forståelse for betydninga av å ta et skikkelig grep om den aller yngste delen av folket. Jeg tror derfor at jeg fikk like stort utbytte av leiren som de fleste andre."

Spørsmål:

Hva vil dere bruke tida til fram til leiren begynner?

Ove:

"Jeg vil forsøke å forberede meg best mulig ved å lese om de emnene som skal opp."

Kari:

"Ja, det skal jeg også gjøre for jeg merket på leiren i fjor at der ble det ikke tid til noe særlig grundig lesning. Dess bedre forberedt vi er, dess lengre vil vi komme i diskusjonene på leiren. For å hjelpe den revolusjonære studentbevegelsen lengst mulig fra bør derfor alle gjøre grundige forberedelser."

Eva:

"Dessuten er det viktig å bruke den tida som er igjen til å få med folk som ennå ikke har bestemt seg for å dra på leir. Fortelle dem det vi har snakket om. At på leir vil de få en fin blanding av politiske diskusjoner, sosialt samvær og sommerferie. At i løpet av leiren legger vi et solid grunnlag for det politiske arbeidet i året som kommer. For alle revolusjonære og progressive bør derfor parolen være: Ingen sommer uten sommerleir!"

ET FORSLAG....

Forts. fra s. 12

I praktiseringen av den fredelige sameksistensens politikk er det uunnåelig at det forekommer kamper mellom de sosialistiske og imperialistiske land på det politiske, økonomiske og ideologiske område, og det er absolutt umulig å drive et «samarbeid på alle felter».

Det er nødvendig for de sosialistiske land å føre forskjellige slags forhandlinger med de imperialistiske land. Hvis man bygger på de sosialistiske lands riktige politikk og trykker fra folket i alle land, er det gjennom forhandlinger mulig å nå fram til visse avtaler. Men det følger ikke av de nødvendige kompromisser mellom de sosialistiske land og de imperialistiske land at de undertrykte folk og nasjoner skal være med på dem og inngå kompromisser med imperialismen og dens lakeier. Ingen må noensinne i den fredelige sameksistensens navn kreve at de undertrykte folk og nasjoner skal oppgi sine revolusjonære kamper.

Det er fordelaktig for de sosialistiske land å praktisere fredelig sameksistens, fordi de dermed oppnår fredelige omgivelser for den sosialistiske oppbygging, fordi den imperialistiske aggresjons- og krigspolitikk avsløres og de imperialistiske aggresjons- og krigskrefter isoleres. Men hvis generallinjen i de sosialistiske lands utenrikspolitikk begrenses til fredelig sameksistens, da er det ikke mulig å behandle forholdet mellom de sosialistiske land innbyrdes, eller forholdet mellom de sosialistiske land og de undertrykte folk og nasjoner på en riktig måte. Derfor er det galt å gjøre den fredelige sameksistens til generallinjen i de sosialistiske lands utenrikspolitikk.

Slik vi ser det, må generallinjen i de sosialistiske lands utenrikspolitikk ha følgende innhold: å utvikle vennskapsforbindelser, gjensidig hjelp og samarbeid mellom landene i den sosialistiske leir i samsvar med den proletariske internasjonalisme; å arbeide for fredelig sameksistens med land som har andre samfunnssystemer på grunnlag av de fem prinsippene, og bekjempe den imperialistiske aggresjons- og krigspolitikk; å støtte og hjelpe alle undertrykte folks- og nasjoners revolusjonære kamper. Disse tre sidene henger uløselig sammen med hverandre, og ikke én av dem må utelates.

DEMOKRATISK SENTRALISME - ARBEIDERKLASSENS ORGANISASJONSPRINSIPP

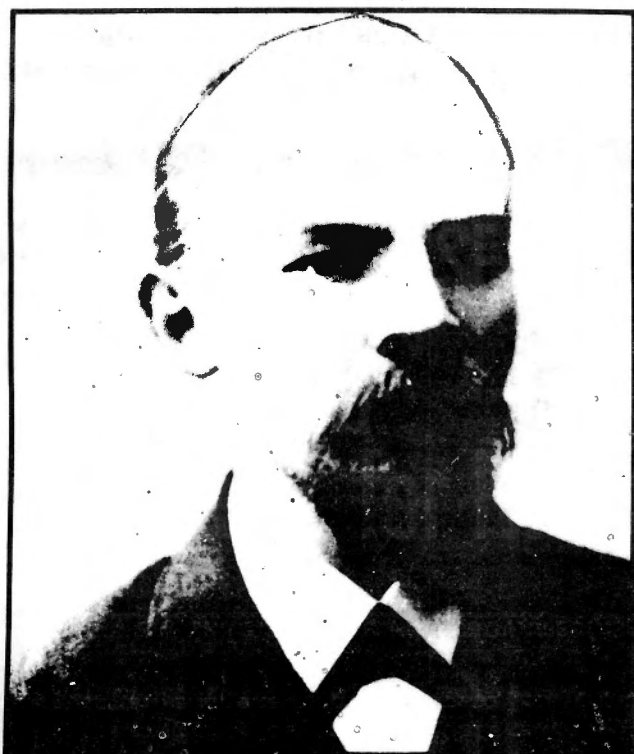
Utdrag fra vedtekter for NKS:

KAPITEL 2 PRINSIPPER FOR NKS' ORGANISERING

§ 5

NKS er en sjølstendig organisasjon, men samtidig en del av den norske kommunistiske bevegelsen som ledes av AKP(m-l). NKS vil derfor ha nært samarbeid med AKP(m-l).

NKS' organisasjonsprinsipp er den demokratiske sentralismen. Ledende organer på alle plan skal velges etter demokratiske rådslagninger, der alle medlemmer kan være med og vurdere kandidater og stille forslag. For at NKS skal opptre som enhetlig organisasjon, må den enkelte underordne seg vedtakene organisasjonen gjør, mindretallet må underordne seg flertallet, lavere organer underordne seg høyere, og hele organisasjonen underordne seg sentralstyret.

Lenin - organisasjonsteoriens skaper

Ledende organer plikter å hjelpe til å fostre medlemmene til å bli erfarne, dyktige og sjølstendige kamerater som kan ta politiske oppgaver både i og utenfor NKS. Ledende organer på alle plan skal stadig merke seg hva massene i og utenfor NKS mener, og ta hensyn til dette når de utformer politiske linjer. Men ledende organer skal ikke begrunne feilaktige linjer med at standpunktene var utbredte eller populære. Ledende organer skal foreta en sjølstendig vurdering når de utformer politiske linjer. Ledende organer skal oppmuntre medlemmene til å overvåke og kritisere ledende organer. Alle medlemmer har rett til å kritisere ledende organer og ledende medlemmer på alle plan, og til å legge fram forslag og spørsmål for dem. Alle ledende organer har plikt til å svare så snart som mulig på alle henvendelser fra enkeltmedlemmer, grunnorganisasjoner og andre organer i NKS. Et medlem som mener at vedtak fattet i grunnorganisasjoner eller distriktsorganisasjoner er i strid med NKS' linje, kan legge saka direkte fram for sentralstyret.

Det er viktig å ha en kameratslig stil i NKS der både sentralisme og demokrati, både disiplin og frihet, både enhetlig vilje og personlig frimodighet og initiativ eksisterer.

Uenighet og diskusjon innad er en bra ting. Dette er nødvendig for at medlemmene skal få flest mulig sider belyst og være i stand til å fatte riktige avgjørelser. Medlemmer har krav på at spørsmål de reiser - enten det gjelder NKS' politikk, politikken til AKP(m-l) eller andre kommunistiske organisasjoner, eller andre spørsmål - blir tatt opp til diskusjon når dette er mulig utfra de krav kampen stiller. M-l-bevegelsen har alltid oppfordret til at forskjellige linjer og tendenser tas opp til åpen debatt.

Å unnlate å ta opp uenighet er å sabotere diskusjonen og kampen for enheten, og derfor sabotasje mot medlemsdemokratiet.

Vedtektene i sin helhet fins i NKS-boka, pris 20 kr. Inneholder også beretning.

HVA MÅ GJØRES

AVISA TIL NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUND

Ansvarleg: Bernt Holtmark

ADRESSE:

Hva må gjøres, NKS,
Boks 5628 Briskeby,
Oslo 2

POSTGIRO: 22 326 43

LEIRPROGRAM (førebeles)

- Over to dager (med gruppediskusjoner) vil temaet være klassestaten, forholdet mellom demokrati og diktatur, parlamentarismen. Spesielt tatt opp blir den forræderske moderne revisjonismen.

Disse diskusjonene skal hjelpe oss til å møte det borgerlige valgsirkuset med et revolusjonært klassekampalternativ.

- Den internasjonale situasjonen vil bli tatt opp en dag (med gruppediskusjoner). Det blir lagt spesiell vekt på den tredje verdens frigjøringskamper (Vietnam, Kambodsja) og på Europas stilling mellom de to supermaktene. Også Kinas utenrikspolitikk kommer opp under dette punktet.
- Videre vil det bli foredrag om trotskismen (med vekt på bl.a. imperialismen). Det vil bli aksjonsdag, idrettsdag og en dag med seminarer.

PÅMELDINGSSKJEMA

NAVN: _____

ADRESSE: _____

MELDER SEG PÅ LEIREN PÅ:

9-16 aug. på Håøya ved Oslo
10-17 aug. på Tromøya ved Arendal
10-17 aug. på Kirkesæterøra ved Trondheim
27. juli-3. august på Herdla ved Bergen
3-10 aug. på Kvaløya ved Tromsø

- ☐ har telt med ledige plasser
- ☐ har ikke telt
- ☐ trenger å bo inne (oppgi grunn):

Barn: _____ alder: _____

Pris kr. 250 hvorav kr 50 ved påmelding
Ta kontakt med NKS der du bor eller sentralt
til NKS: Boks 5628 Briskeby, Oslo 2
Flere opplysninger i Klassekampen i tida som kommer